

DIALOG

Kresťanský diskusný mesačník

XI. ročník ● 10/2018

Netradičné
riešenie

O B S A H

Z histórie 5
**AKO SME PRIŠLI NA
PODKARPATSKÚ RUS**
František Urbánek

Rozhovor 7
**JEŽIŠ KRISTUS
MA OSLOBODIL**
Simon Jacob

Téma 10
**NEŠTANDARDNÉ
RIEŠENIE**
Štefan Markuš

Úvaha 15
**NIESTĚ BREMENÁ
DRUHÝCH**
Július Stupka

Zdravý zbor 16
ČLENSTVO
Ján Henžel

Misia 17
SLUŽBA V MAMELODI
D. a N. Macurovci
LACHOVCI V IZRAELI
Roman Lacho

Fokoláre 22
50. VÝROČIE HNUZIA

Úvahy z trolejbusu 28
KNIHA
Tomáš Komrška

Na margo dní 30
ALTERNATÍVA
Miroslav Kocúr

RELAX 31



Časopis Dialóg vychádza s podporou Cirkvi bratskej,
ale obsah jednotlivých príspevkov nevyhnutne nevyjadruje
duchovné presvedčenia Cirkvi bratskej.

Pri zborových objednávkach je odporúčaná predajná cena do 2,20 €,
(podľa zborových dotácií)

Individuálne objednávky: cena + poštovné
PRIVÍTAME VAŠU POMOC, KTORÚ MÔŽETE POSLAŤ NA ÚČET:
IBAN: SK7611000000002621041859, BIC: TATRSKBX, VS: 2018

Redakčná rada: Štefan Markuš (predseda), Tibor Máhrik, Bohuslav Piatko, Rastislav Števko,
Šéfredaktor: Bohuslav Piatko, bpiatko@swanmail.sk, **Jazyková úprava:** Dagmar Balková

Dizajn a grafické spracovanie: Martin Piatko

Sídlo vydavateľa: Živnostenská 2, 811 06 Bratislava, IČO: 35 757 43

Adresa redakcie: Sadová 28, 900 51 Zohor, č. tel.: 0903 474 142,
e-mail: svatava@swanmail.sk, web: www.dialog.cb.sk

Vydavateľ: Media Svatava, spol. s r.o. **Vyšlo:** 19. 10. 2018 **Tlač:** Express tlač

Prvá a druhá strana obálky: Z misie v Mamelodi

EV: 2670/08 **ISSN:** 1337-6985

O VÝROČÍ A LUŽNÝCH LESOCH

Ešte nedávno žilo na Slovensku mnoho ľudí, ktorí sa ani nemuseli pohnúť z domu a prežili svoj život v štyroch, podaktorí aj v piatich štátoch. Tak sa cez toto územie kotúlali dejiny. V týchto dňoch si pripomíname sté výročie vzniku, pre nás asi toho najdôležitejšieho štátneho útvaru – Československa. Priznám sa, že nerozumiem tým „národné“ orientovaným politikom, ktorí 28. október nepovažujú za jeden z najvýznamnejších dní v histórii Slovenska. Likvidačné Apponyiho zákony by boli v krátkom čase spravili z tohto územia Horné Uhorsko (Felvidék) bez Slovákov. Nehovorím, že Československo, či prvé alebo následné štátoprávne systémy boli pre nás ideálnym usporiadaním, ale sme tu. Pán Boh nás napriek všetkému zachoval.

Toto priróvanie možno nie je najšťastnejšie, ale často si v týchto jesenných dňoch premietam v myslí 137. žalm: *Pri riekach Babylona sme sedávali a plakávali, keď sme spomínali na Sion... keby som zabudol na teba, Jeruzalem, ... nech sa mi jazyk prilepí na podnebie...*

A hneď v nasledujúcom, 138. žalme čítame: *Ďakujem ti z celého srdca... pre tvoje milosrdenstvo a vernosť...lebo (ďalší verš voľne),... keď sme boli v súznení... tvoja pravica nás zachránila.*

Aj naši predkovia plakali na brehoch riek. Na brehoch riek, čo sú na Slovensku. Nezabúdame na vďačnosť, za to, že sme tu? Že môžeme chodiť do kostolov a modlitební na slovenské bohoslužby, že môžeme čítať Bibliu v rodnom, slovenskom jazyku, že nám Pán Boh rozumie, keď sa modlíme po slovensky?!

Napriek záchrannému kolesu, ktoré nám prvé Československo hodilo a naši predkovia sa ho chytili, treba povedať, že to bolo len záchranné koleso. No aj na ňom vzniklo slovenské školstvo, prvé slovenské univerzity a divadlá, ožila aj cirkev. Prebudenecké hnutia zaplavili staroturanské kopanice, dedinky v Novohrade a Malom Honte, či na východnom Slovensku.

Slovenskí veriaci mohli piť (a aj pili) slobodu prijímať Božie slovo, ktoré tieklo týmto krajom ako rieka, po slovensky (prípadne v zrozumiteľnej češtine). Na rozdiel od Izraela, my sme neplakali pri babylonských riekach. Slováci plakali na brehoch svojich vlastných riek. Tam aj ožili.

A potom prišla obnovená povojnová Československá republika. Zmietla (alebo chcela zmiest) Boha z povrchu zeme nielen na Slovensku. Štyridsať rokov kresťania Strednej Európy, v podmienkach ateistickej ideológie plakali, tentoraz naozaj na brehoch babylonských (rozumej komunistických) riek.

Žiadali, aby sme im zaspievali; veselý spev chceli tí, čo nás sužovali. (Ž 137, 3)

Prvorepublikový prebudenecký život, ktorý tu tiekol ako rieka, sa roztratil do takmer skrytých ramién. Ale ramená riek nie sú na to, aby kraj vymrel, aby sa premenil na púšť. Ramená riek vytvorili lužné lesy, v ktorých voda pomedzi krovie a stromy len prebleskuje. No ona je tam, živá voda dáva život novému svetu, životu lužných lesov. Viera môže byť skrytá, ale nezomiera, žije ako voda v lužných lesoch, ktoré vytvorila.

A predsa v tých časoch, v časoch národnej i kresťanskej poroby, veľký kresťanský básnik Milan Jurčo píše: „Ako nám je tu v zhromaždení dobre.“

Možno aj preto, lebo vieru si zobrať nenechal. ... *Hospodin je na výsostiach, a predsa hľadá na poníženého..(Ž 138, 6).*



BOHUSLAV PIÁTKO
(šéfredaktor, CB Bratislava
Cukrová)

Žalmista oslavuje Boha. Oslavuje ho svojou tvorbou aj básnik. Ale v básni, z ktorej som už citoval sa aj pýta: „Prosím vás, nezabudli ste na niečo?“

Nezabudla aj naša generácia na niečo?

Napríklad na to, že naši (a českí) predkovia sa pred sto rokmi rozhodli tak, ako sa rozhodli a zachránili nás od národného a duchovného odcudzenia. Nezabudli sme na to, že iní naši predkovia sa v časoch komunizmu roztratil do drobných riečnych ramién a vytvorili osobitný život lužných lesov viery, v ktorých žije úplne iná fauna a flóra ako na ostatných poliach a lesoch? Nezabudli sme povedať spolu so žalmistom: *Hospodin, tvoje milosrdenstvo trvá na veky. Lebo (opäť voľne) Neopúšťaš dielo svojich rúk.*

Ďakujeme za slobodu a nové možnosti pri šírení evanjelia v zmenených podmienkach. ■

Ani oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani do srdca človeku
nevstúpilo, čo pripravil Boh tým, ktorí Ho milujú.

1 Kor. 2,9



So žiaľom, ale s pokojom v srdci Vám oznamujeme, že

Juraj Hovorka

akademický sochár



dňa 8. októbra 2018 vo veku 92 rokov odišiel do nebeského domova.

Rozlúčková pobožnosť bude v sobotu 13.10. 2018 o 14.hod.

v modlitebni BJB na Pallsádach 27/a v Bratislave.

Za smútiacu rodinu:

manželka Ľubica

dcéra Miroslava s manželom Borisom,
vnučka Lúvia s manželom Claytonom, právnicki Caleb a Luke,
vnučka Radka s manželom Allanom, pravnúčatá Emma a Jude

syn Radovan s manželkou Miroslavou,
vnuci Šimon a Martin,
vnučka Sylvía s manželom Martinom

dcéra Nata

sestra Iva s manželom Bohumilom a rodinou

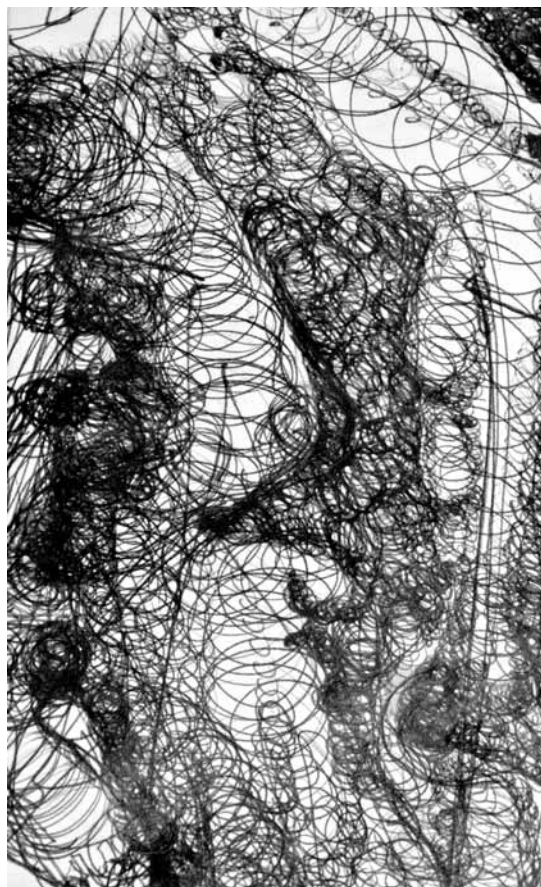
netere, synovci a širšia rodina

Rodina Hovorková, Vetvová 11, 811 02 Bratislava, e-mail: julu.hovorka@gmail.com

Z úcty k jeho práci na Božom diele je možné namiesto kvetinových darov finančne prispieť na rozvoj projektu domu dôchodcov BJB

ó Bože
keby si mi chcel niečo nechať
prosím
nechaj mi ruky
rukami čerím hladinu rieky
modelujem hlinu
rukami chcem pohladieť človeka
toho
ktorý leží v úkryte pod mostom
toho
ktorému ukradli strechu nad hlavou
ktorý si alkoholom vymazal pamäť
do handier zahalil bolesť
áno toho
ktorý stratil sebaúctu
ktorý hľadá chlieb
v uliciach čistý vzduch
v oblakoch slnko
zahmlené sú jeho oči
nedosiahne nimi na hviezdy
teraz keď aj mne slabne zrak
bojím sa či slepota nepohltí aj priestor
ó Bože
keď mi chceš niečo vziať
vezmi si moje srdce
ktoré sa drží príliš pri zemi
vezmi ho nad oblaky
vysoko

Zo zbierky: J. Hovorka: NA HRANE



Článok kazateľa Františka Urbánka, v ktorom píše o misijnej práci Jednoty českobratskej na Podkarpatskej Rusi – dnešnej oblasti Zakarpátia na Ukrajine, je z roku 1938. Z pôvodného českého rukopisu preložila **Anna Gajdošová**. Prvý raz sme ho uverejnili v Dialógu v roku 2016 v rubrike: Pohľadnice z histórie. Autor spomína na prvé roky spoločného štátu Čechov a Slovákov, ktorého sté výročie vzniku si v týchto dňoch pripomíname a napísal ju v roku začiatku prvého rozpadu Československej republiky (1938 Mníchovská dohoda, Viedenská arbitráž). A to je dôvod, prečo sme si dovolili článok „zreprízovať“ (redakcia).

AKO SME PRIŠLI NA PODKARPATSKÚ RUS

František Urbánek (1866–1948) Kazateľ a publicista. Študoval na evanjelických bohosloveckých fakultách vo Viedni, Halle, Lipsku, Berlíne a Neuchatelu. V roku 1892 sa stal vikárom pražského evanjelického zboru U Klimenta, neskôr pôsobil ako farár v Hrubej Lhote na Valašsku. Od roku 1898 až do smrti bol kazateľom Jednoty českobratskej (dnešnej Cirkvi bratskej.) a jej dlhoročným predsedom. Založil zbor Jednoty českobratskej Praha-Žižkov a dva cirkevné domovy pre siroty. Bol osobným priateľom rodiny T. G. Masaryka – predniesol aj pohrebné reči na pohrebe prezidenta T. G. Masaryka a jeho syna Jana Masaryka.



FRANTIŠEK URBÁNEK

(Kazateľ-misionár Jednoty českobratskej)

Naša Jednota českobratská vznikla z misijnej práce ešte v bývalom Rakúsko-Uhorsku. Vtedy mala názov Svobodná cirkev reformovaná. Už vtedy pestovala misijného ducha. Mnoho rokov pred vojnou mala zbor vo Viedni, v bývalom Uhorsku na sv. Helene na Dunaji (blízko rumunských hraníc), dokonca v Rusku v Lodži. Vo vojne stratila zbor v Lodži a v Rumunsku. Hneď po vojne bola na našich schôdzach vyjadrovaná potreba konať misiu medzi tými, ktorí boli doteraz najviac utlačovaní a mali z biblického kresťanstva najmenej.

K Československej republike bola pripojená aj Podkarpatská Rus, na východ od Slovenska. Až do roku 1918 bola súčasťou Uhorska, tak ako Slovensko. Územie Podkarpatskej Rusi malo cez 700-tisíc obyvateľov. Krajina je prevažne hornatá a jej bohatstvom sú krásne lesy. Počas maďarskej vlády bol ľud podrobený

maďarským úradom a kňazom. 60% pôdy patrilo šľachte a cirkvi. Len 40% patrilo roľníkom.

Pôda šľachtica Schonborna bola takmer všetka na slnečných južných stráňach, polia roľníkov na severnej strane. Preto mali roľníci malú úrodu. Museli pracovať za nepatrnú mzdu na panskom. Svoje príbytky mali zanedbané. Len málo detí mohlo chodiť do školy, preto bolo 80% obyvateľov negramotných. Veľkým problémom sú národnostné a náboženské pomery. V tomto kraji žijú Rusi a Ukrajinci. Majú síce veľmi príbuzný jazyk, ale nemajú sa radi. My vzdialení si myslíme, že je to ten istý jazyk, ale oni tvrdia, že nie je. Kto hovorí po rusky, dorozumie sa so všetkými. Okrem toho tam v pohraničí bývajú Maďari, niekoľko škôl je slovenských, niekoľko nemeckých a i poľských. V náboženskom ohľade je tu cirkev Gréckokatolícka, Rímskokatolícka a Pravoslávna. Je tu aj mno-

ho Židov. Po roku 1920 sa sem z Ameriky nahrnulo niekoľko odnoží protestantizmu: baptisti, bádателя, adventisti, darbisti, tzv. cirkev Božia, čo pôsobí v ľuďoch veľký zmätok.

Ako sme tam prišli a prečo sme tam cestovali aj my?

Musím sa zmieniť o dvoch podnetoch. Prvý bol tento: Jeden člen nášho zboru na Žižkove v Prahe (br. Černý) bol štátnym úradníkom pre sociálnu prácu. Dokonale poznal biedu detí. V menšom mestečku Svalava na Podkarpatskej Rusi zriadil štátny detský ústav – svoju pobočku ako ozdravovňu – pre 12 až 15 opustených chlapcov. Chýbala však schopná žena na opatrovanie týchto detí. Ženy, ktoré tam dosiaľ pracovali, mysleli len na seba a svoje rodiny a deťom v ústave neposkytovali patričnú starostlivosť. Náš brat z Prahy ponúkol vedúcemu lekárovi ozdravovne niektorú našu sestru, ktorá deti určite v ničom

neukráti. Tak nám bola zverená vnútorná správa tejto ozdravovne. Neskôr sme ju úplne prevzali do starostlivosti a vo Svaľave sme vybudovali krásny detský domov pre 40 detí.

Začal som tam cestovať a hneď som cítil, že pre tento ľud musíme niečo urobiť. Bol taký zubožený, neznalý Božej pravdy a ani poriadku a čistoty. Prešiel som niekoľko dedín od domu k domu, aby som ich spoznal a videl som, že by sa dalo urobiť veľa. Snáď polovica mužov sú rodení rečníci – dokážu sa dobre vyjadrovať. Začali sme nadväzovať kontakty. Po čase už o nás mnohí vedeli.

Náš brat Porter, zástupca *American Boardu*, si dopisoval s jednou evanjelickou rodinou v severnej časti Podkarpatskej Rusi. Muž bol žandárom a bol oboznámený s Božou pravdou už z domova. I jeho manželka mala veľký záujem o Božie Slovo. Čítali Bibliu a obaja vyznávali, že majú úplnú istotu spasenia. Pani M. písala niekoľkokrát bratovi Porterovi: „Prosíme Vás, prídte k nám, alebo sem niekoho pošlite. Tunajší ľudia sa dajú pozvať. Veď z Ameriky prišli bádatelia Biblie a videli by ste, koľko ľudí sa k nim hlási. Niektorí sú však medzi nimi nespokojní. Keď sami čítajú Bibliu, poznávajú, že títo bádatelia hovoria inak, ako je to v Biblii a ide im viac o to, aby rozšírili knižky nejakého Rutherforda než Bibliu.“

Brat Porter mi povedal: „Keď teraz cestujete na Podkarpatskú Rus, choďte k nim.“ Tak som šiel. A skutočne – našiel som tam veriacu českú rodinu s obrovskou túžbou priniesť ľuďom čisté evanjelium o spasení hriešnych ľudí skrze Pána Ježiša. Cestoval som tam trikrát aj štyrikrát do roka od roku 1922 až do roku 1935. Ukázalo sa, že máme ľuďom ukázať cestu spasenia a že sa nám nejedná len o to, aby sa prihlásili do cirkvi, alebo aby dodržiavali nejakú zvláštnosť (sobotu, krst, jazyky alebo čokoľvek iné), ale že máme kázať evanjelium všetkému stvoreniu.

Po čase vznikol celý rad zhromaždení. Chodili k nám aj mnohí bádatelia a ich traja pracovníci sa prihlásili do služby u nás. Pri tom všetkom sme stále kládli dôraz na to, aby každý osobne prijal vierou spasenie v Pánovi Ježišovi a aby podľa toho žil vo svätosti a v spravodlivosti. Toto bolo dôvodom, prečo sme tam išli. A musíme ísť všade tam, kde toto jasné, jednoduché evanjelium nie je zvestované a kde stačí príslušnosť k cirkvi bez ohľadu na to, či je človek veriaci a či žije ako Kristov človek.

Avšak po rokoch sa ukázalo, že taká voľná misijná práca nie je celkom dobre možná bez organizácie. Hoci by to bolo krásne, keby veriaci zostali živým organizmom a nepotrebovali žiadnu organizáciu, na svete to bez organizovania nejde. Je to potvrdené aj v Skutkoch apoštolov 14, 21–28. Preto sme založili zbor *Jednota podkarpatských bratov*, ktorý bol rozdelený na tri oblasti. Každú má na starosti jeden brat a od nás z ústredia tam posielame striedavo dvoch bratov, aby na tú prácu dohliadli a udržiavali spojenie s nami. Prekážky sú veľké, ale v Božej moci nie sú neprekonateľné. Existuje mnoho pravidelných zhromaždení a mnohí poslucháči sú naklonení k tomu, aby prijali slávne spasenie, ktoré máme v Kristovi. Práve pripravujeme vydanie spevníka pre naše zhromaždenia. Títo ľudia radi spievajú a na pozvanie do zhromaždenia prídu. Gréckokatolícki kňazi nám však robia prekážky, ako aj niektorí úradníci, ktorí sa z nevedomosti stavajú proti nám. Ale cirkev Božia vždy musela trpieť súženie a neporozumenie. Potrebujeme mnohú pomoc, duchovnú i materiálnu. Vieme, že príde.

Táto misijná práca bola na jeseň 1938 po rozdelení Československa zastavená a kontakty na dlhý čas znemožnené. Očakávaná pomoc po mnohých rokoch tam znova prišla v r. 1965 v osobe br. Stanislava Heczka. (Pozn. prekl.) ■

Prvá byh vzhovcu slove „Jednota podkarpatských bratov“ , ktorej je rodením na tri oblasti, každou na jeden brat na starosti a od nás, z ústredia, prichádzajú posielajú striedavo dva braty, aby na praxi došli a spojili s nami peťovali. Prvého prichádzajú ale v noci, brat najprv neprekonateľne! Je jiti ale v rade zhromaždení pravidelných a množ z poslucháčii prichádzajú k tomu, aby vzali pre sebe také slove spasení, jaké máme - křti. Práve chystáme vydání zpěvníku pro naše zhromaždení. Te lidé vidi zpívají a ne pozvedli do zhromaždení přijdou. Řecko-katolická kněž osemu přechází. Také některé úředníci, z nevědomosti vězí, se staní proti nám. Ale církev Boží nemla nikdy trpět soužení a neporozumením! Potřebujeme mnoho pomoci, duchovní i materiální! Vieme, že přijde.

3.6.1938 F. U.

Priloženo do angličtiny a rozšíření překladky.



Deklarácia Slovenského Národa.

Zastupitelia všetkých slovenských politických strán, zhromaždení dňa 30. októbra 1918 v Turčianskom Sv. Martine a organizovani v Národnej Rade slovenskej vetvy jednotného česko-slovenského národa, trvajú na zásade samourčovacieho práva národov prijatej celým svetom. Národná Rada vyhlasuje, že v mene česko-slovenského národa bývajúceho v hraniciach Uhorska, je jedine ona oprávnená hovoriť a konať.

Nie je na to oprávnená uhorská vláda, ktorá za celé desaťročia nepoznala vážnejšej úlohy, ako potlačovať všetko, čo je slovenské, nepostavila a nedovolila nášmu národu ani jedinú školu, nedovolila, aby sa slovenskí ľudia dostali do verejnej správy a úradov, náš ľud majetkovo ničila a vykorisťovala svojou stredovekou feudálnou sústavou a politikou.

Nie sú oprávnené na to, aby v mene slovenského ľudu hovorili, ani tis tak zvané zastupiteľské sbory, ktoré sú zostavené na základe úzkeho volebného práva nedopúšťajúceho prejavit vôľu národa, a pozostávajúce z ľudí, ktorí vzor nariadeniu zákona nedopusili na výboroch čisto slovenských stolic ani len slovenského slova.

Nie sú na to oprávnené ani také ľudové zhromaždenia, ktoré vynášajú uzavretie pod tlakom cudzieho násillia.

V mene slovenského národa na Slovensku oprávnená je teda hovoriť jedine Slovenská Národná Rada.

Národná Rada česko-slovenského národa v Uhorsku obydleného osvedčuje: 1. Slovenský národ je čiastka i rečové i kultúrno-historicky jednotného česko-slovenského národa. Na všetkých kultúrnych bojoch, ktoré viedol český národ a ktoré ho urobili



JEŽIŠ KRISTUS MA OSLOBODIL OD TÚŽBY PO POMSTE

Sýrsko-ortodoxný kresťan **SIMON JACOB** sa narodil v roku 1978 v Južnej Anatólii, v Turecku. Od svojich dvoch rokov žije v Nemecku. Je predsedom Centrálneho orientálnych kresťanov. Ako novinár už roky cestuje po Blízkom východe. V apríli 2018 vydal knihu „Peacemaker“, v preklade „Mierotvorca“ a odštartoval k téme prednáškovú šnúru. Novinár vyčíta politike Západu naivný prístup k politickému islamu, žiada tvrdú integračnú politiku – a hovorí aj o tom, ako mu Ježiš odňal chuť na pomstu.

Rozprával sa s ním NICOLAI FRANZ

Vo svojej knihe zastávate názor, že väčšina zahraničných politikov nemá žiadne tušenie o tom, čo sa deje na Blízkom východe. Prečo?

V arabských regiónoch vidia jednoducho štáty, ktoré sú porovnateľné s tými na Západe. To však nie sú. Tieto regióny boli tisícročia kontrolované rodinnými a klanovými štruktúrami. Kto chce s takýmito štátmi uzatvoriť

mier, musí vedieť, ako funguje kódex klanu. Ten žije pre kolektív a len málo mu záleží na indivíduu, ako by si to často želali západní politici.

Raz vás v Bruseli napadol jeden arabský klan.

Bolo to v roku 2012, keď som paradoxne prišiel na jedno podujatie Adenauerovej nadácie s témou migrácie. Cestou, v ob-

leku, kravate a s počítačovým kufríkom v ruke, som sa spýtal akýchsi mladých mužov na cestu. Náhle ku mne pristúpil muž so severoafrickým výzorom a ukázal mi prostredník, napadol ma. Situáciu pozoroval jeden arabský taxikár a kričal: „Políciu, políciu, volám políciu.“ Policajti prišli a chceli útočníka zadržať, bránil sa. Náhle zo všetkých strán poprichádzali značne

agresívni mladí muži a napadli nás. Stáli sme uprostred tejto zberby, muži ukazovali na mňa, že som za všetko zodpovedný. Jeden z nich mi prstom naznačil, že mi chce odrezat hlavu. Policajti si vyžiadali stočlennú rotu so psami. Uprostred Bruselu! Policajti mi povedali: „Zajtra sa o tejto akcii na internete objaví video a všetci nás budú obviňovať, že sme napadli migrantov.“

Je klan to isté čo rodina?

Nie, klan je oveľa väčší ako rodina. Do klanu môžu byť prijatí aj tí „zvonku“, ak sa preukážu správnym správaním.

Čo je dôležitejšie: klan alebo náboženstvo?

Klan. Kto tomu nerozumie, nebude rozumieť ani konfliktom na Blízkom východe, ani migračnej politike v Nemecku. Samozrejme, svoju úlohu hrá aj náboženstvo a legitimizuje právo klanu. Potom sa však musíme otvorene a vážne pýtať, prečo, napríklad, právo šária umožňuje patriarchát a utlačanie ženy. Takého aspekty musia byť v danom prípade zakázané.

Konkrétne ktoré z nich?

Keď sa dievčatá nemôžu zúčastňovať na vyučovaní plávania alebo biológie, keď je ženám odopierané právo na vzdelanie, keď je spochybňovaný holokaust – len preto, že to nezapadá do politickej kultúry klanu. Musí to regulovať zákon.

Obhajujete tvrdú integračnú politiku.

Pochopiteľne. Pre niektorých oveľa tvrdšiu integračnú politiku, ktorá sa koncentruje zvlášť na to, aby ženy dostali šancu vzdelávať sa. Tí, ktorí svojim deťom bránia zúčastňovať sa na vyučovaní, musia byť sankcionovaní. Kto k nám príde, musí vedieť, že kto chce byť súčasťou pluralistickej spoločnosti s jej obrovskými slobodami, musí dodržiavať jej pravidlá. Nábožensky legitimizovaná štruktúra klanu vyprázd-

ni pluralitnú spoločnosť a raz ju privedie k pádu.

Nepovedú také tvrdé opatrenia k radikalizácii?

Máme dve možnosti: môžeme akceptovať, že sa vyskytujú klany, ktoré budú degradovať ženy, židov, kresťanov a ateistov na ľudí druhej triedy. No, to by skôr či neskôr viedlo k obrovským škodám. Alebo môžeme ľuďom, ktorých prijímame, jasne povedať, že demokratická spoločnosť nemôže strpieť to, čo s ňou koliduje. Kto tu chce žiť, musí vedieť, že žena môže byť obľúbená v letných šatách bez toho, aby ju niekto degradoval na kus mäsa a označoval to za „haram“, teda hriech. Samozrejme, niektorých sa môže dotknúť, keď zreteľne a jasne povie, čo sa smie a čo nie. Ale keď to nespravíme, budeme s radikalizmom v Európe bojovať oveľa viac; a síce tak v náboženských skupinách, ako aj na ľavom a pravom okraji spoločnosti.

Píšete, že už v roku 2011 bolo možné predvídať, že sa sformuje niečo také ako teroristická organizácia Islamský štát (IS). Ako ste na to prišli?

IS nie je nič viac ako pokračovanie extrémistických skupín, ktoré čiastočne využíval dokonca aj Západ na vedenie vojny, napríklad pri Mudschaheddine v Afganistane. Špirálu násilia posilnila medzinárodnému právu odporujúca intervencia v Iraku v roku 2003. Obrovskou chybou Američanov bol rozklad bezpečnostných orgánov štátov. Predtým potlačení šiiti tak prišli k moci.

Prívržencami strany Saddama Husseina boli suniti.

Presne. Boli excelentne vycvičení a potom odstránení. Ušli do podsvetia a viedli partizánsku vojnu. V islamistoch našli spojencov. Z Al-Kaidy v Iraku sa neskôr stal IS. Tomu všetkému by európski politici mohli rozumieť, keby sa dokázali preniesť ponad vlast-

ný arogantný spôsob pohľadu. Predovšetkým Nemecko sa často nafukuje ako školské majstrovské družstvo. Staví sa do pozície víťaza nad IS. Pritom sme len v etape vzniku ďalšej extrémistickej organizácie, ktorá sa práve formuje a technicky bude profesionálnejšia ako IS. Extrémizmus nebude ešte dlho porazený. Mladí v krajinách na Blízkom východe potrebujú prácu a perspektívu, musí sa skončiť korupcia.

O to sa pokúsila spolková armáda v Afganistane. Zdá sa, že to nefunguje.

Ciele spolkovvej vlády sú správne. Ale celkovo to chce jeden odvážny, komplexný plán – túto zónu odzbrojiť a vytvoriť pracovné príležitosti. Bude to fungovať tiež len vtedy, keď islam spraví duchovný obrat: bude akceptovať, že každý sa môže rovnakou mierou podieľať na spoločnosti, bez závislosti od toho, k akému náboženstvu patrí – alebo keď sa, napríklad, islamu obráti chrbtom. Musia to presadzovať aj moslimské právne školy, či už v Káhire alebo Mekke. V islame musia platiť ľudské práva Organizácie spojených národov, nie pochybná, sporná Deklarácia ľudských práv v islame, prijatá v Káhire roku 1990.

Chcete reformáciu islamu.

Na Blízkom východe príslušníci IS, teda moslimovia, stínali iných moslimov. To ľudí priviedlo k tomu, aby nad islamom premýšľali. Jeho predstavitelia v Európe prinášajú oveľa viac extrémistických myšlienok ako moslimovia na Blízkom východe, ktorí sú konfrontovaní so žiaľom a smútkom. Každého moslima môžem len povzbudiť k tomu, aby súčasný patriarchálny systém kritizoval. Existovali také pokusy, napríklad, cez Islamskú konferenciu (organizácia, ktorá združuje rôzne moslimské spoločenstvá v Nemecku, podobne ako u nás Ekleziologická rada cirkví, pozn. red.), ktorá bola neskôr bojkotovaná

dôležitými spoločenstvami. Najznámejším je Aiman Mazyek, predseda Centrálny rady moslimov v Nemecku, ktorý hovorí za menej ako 0,5 percent moslimov v Nemecku (Centrálna rada moslimov vznikla popri Islamskej konferencii, takže ide o dve podobné organizácie, pozn. red.). Stroskotáva to na tom, že rigorózne veriace spoločenstvá majú veľa peňazí, napríklad, od wahhábiských finančníkov zo zahraničia, liberálne nie. Politici nechávajú reformátorov visieť bez podpory. Potom

cenná. Je „haram“, špinavá. Nemecká profesorka trvala na tom, že je to len kultúrny aspekt, a žena si môže byť aj ďalej istá rešpektom dotýčaných mladých mužov. Opýtal som sa jej, ako často býva na Blízkom východe. „Nie tak často,“ povedala, ale napriek tomu bola splnomocnenkyňou pre integráciu na svojej univerzite. Profesor Tibi sa ku mne obrátil a povedal: „Vidíš, môj synu, sedia vo veži zo slonoviny a upierajú ti kompetencie, hoci to vieš lepšie, lebo si sám v takých štruktúrach vyrastal“.

hy, aby sa dištancovali od všetkých vládnych kást. Čakajú na to milióny ľudí.

Akú úlohu pritom zohráva vaša kresťanská viera?

Absolútne centrálnu. Keby som neveril, že náš Otec nám odpúšťa a z lásky k ľuďom obetoval svojho Syna a svoje stvorenie, potom by som nebol ani ja schopný odpustiť v zlých momentoch svojho života. Môže to znieť neuveriteľne, ale sila odpustenia ma oslobodila od mojich démonov, ktorí ma trápili. Aj keď som sa mohol naučiť chopiť sa zbrane a pomstiť sa.

Pomstiť sa za čo?

Mnohých mojich príbuzných v Sýrii zabili. Ďalších odvliekli, bili. Mojich súrodencov vo viere masakrovali. Dlhé roky som zažíval, ako brutálne zabíjali alebo znásilňovali deti. Ešte stále nemôžem zabudnúť na to, ako som v rukách držal lebku dieťaťa. Za živa mu odrezali hlavu. V Sýrii som spoznal jednu ženu, ktorá bola tri roky sexuálnou otrokyňou IS. Pozrela sa na mňa a povedala: „Nemaj mi to za zlé, ale pripomínaš mi jedného z nich.“ Zasiahlo ma to. Je prirodzené, že si niekedy pre takýchto páchatelov želáš peklo.

To je, nakoniec, ľudské.

Áno, ale niekedy sa pýtaš: „Chcem taký byť? Chcem sa nechať ovládať túžbou po pomste?“ Prišiel som do bodu, v ktorom som si povedal: „Bože, odpusť mi moju nenávisť.“ Samozrejme, že by som sa v prípade potreby bránil, keby som musel, ale nechcem nikoho vidieť trpieť, neteší ma to. Teší ma život. Ale to je možné len vtedy, keď odpustiš. Tých zaslepencov ženie k brutálite špirála násilia. A keďže sa z nej už nedokážu dostať, snažia sa do nej zatahnuť aj nás. Ježíš Kristus, ktorý seba samého obetoval za ľudí, ma predtým zachránil. ■

(Zdroj: PRO, Christliches Medienmagazin, 3/2018, 22–24
Preklad: E. Mihočová)

Mojou nádejou je
mladá generácia
na Blízkom východe.
Ona by mohla spoluvytvárať
budúcu politiku,
ktorá vedie k pokoju.

sa nemusíme čudovať, že AfD (nemecká extrémna pravicová strana, pozn. red.) zaznamenáva prílev mladých ľudí. Je za to zodpovedná naša vlastná naivná politika v minulých rokoch.

Máte na to príklad?

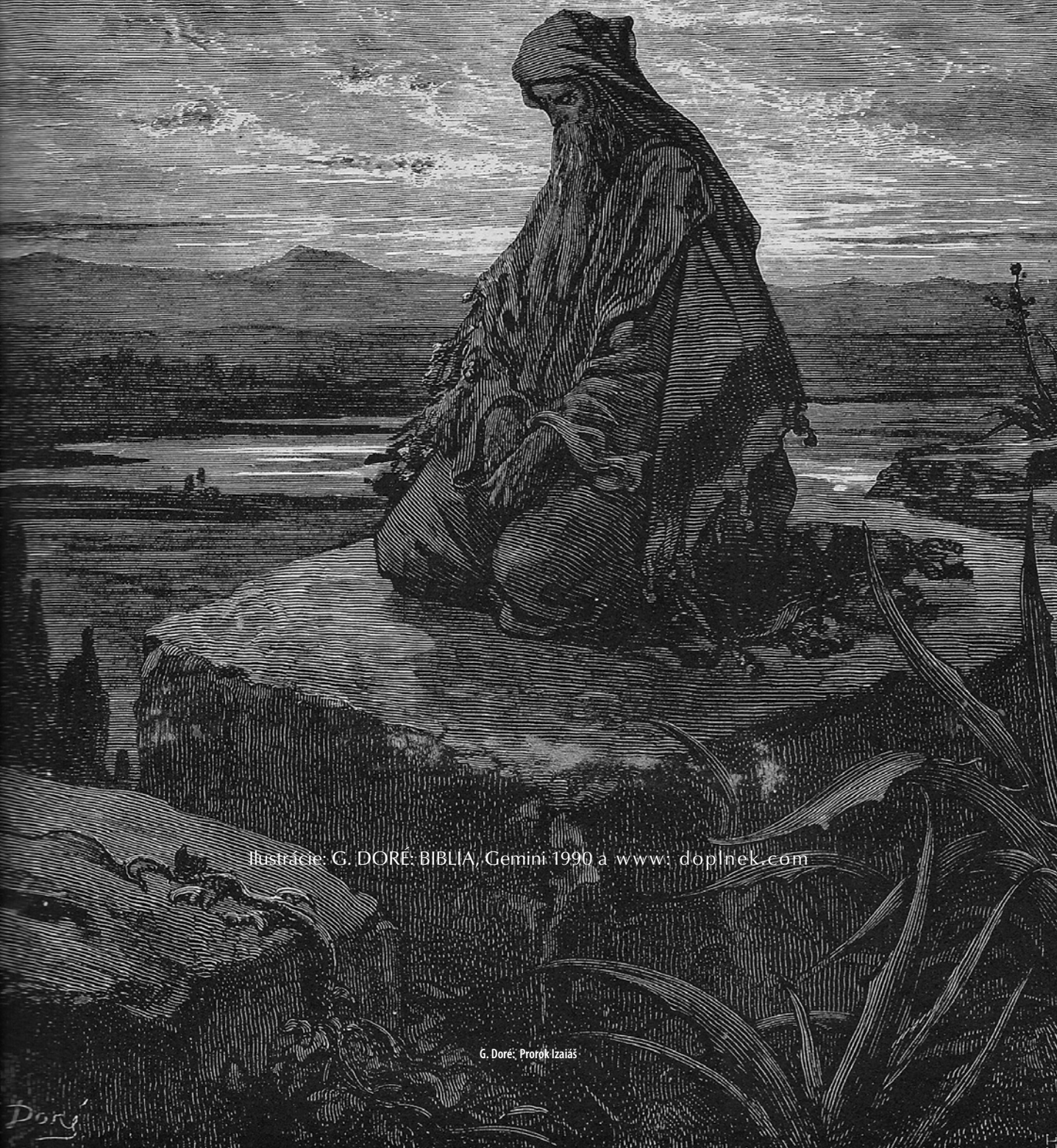
V roku 2016 som bol so sociológom Bassamom Tibi na prednáškovej ceste. S jednou nemeckou profesorkou sme diskutovali o tom, prečo dvaja mladí švajčiarski moslimovia nepodali ruku ich učiteľke. Profesor Tibi a ja sme sa zhodli na tom, že žena je z pohľadu týchto dvoch mladých mužov menej-

Veľa cestujete, natočili ste tiež filmy pre televíznu stanicu ZDF a váš projekt sa volá „Peacemaker“ (Mierotvorca). Kde vidíte šance na zmier?

Mojou nádejou je mladá generácia na Blízkom východe, ktorá je so zvyškom sveta spojená cez svoje smartfóny. Ona by mohla spoluvytvárať budúcu politiku, ktorá vedie k pokoju. Etablovaní politici, ktorí v týchto oblastiach vládnu desaťročia, bránia systém, ktorý je do posledného miesta skorumpovaný. Mladí ľudia majú iné povedomie ako predošlá generácia. Musíme im dodať odva-

Neštandardné riešenie

Iz 44, 28 až Iz 45, 1-17



Ilustrácie: G. DORÉ: BIBLIA, Gemini 1990 a [www: doplnek.com](http://www.doplnek.com)

G. Doré: Prorok Izaiáš

Doré

Prorokov dnes už nemáme
 – ako sa máme dozvedieť
 o úmysloch Boha v našich časoch?



Príbeh, ktorý si cirkev pre poučenie musí pripomínať i dnes. Prorok predpovedal zajatie Izraela, ako aj ich vyslobodenie, 200 rokov pred vpádom chaldejskej armády do Jeruzalema. 137. žalm je jedinečným svedectvom o nútenej emigrácii vyvoleného národa. Tá pieseň je veľmi pochmúrna. Daniel Raus ju prebásnil a nazval ju poeticky bluesom: „Řeky babylonské/ jsou řeky našich slz/ zpěv utíchl/ nástroje jsou odloženy/ a ten, kdo nás mučí/ velí „zpívejte!“

Slová, ktoré naznačujú, že Izrael v Babylone na staré proroctvo zabudol.

ŠTEFAN MARKUŠ
 (Publicista, vedec, bývalý diplomat.)

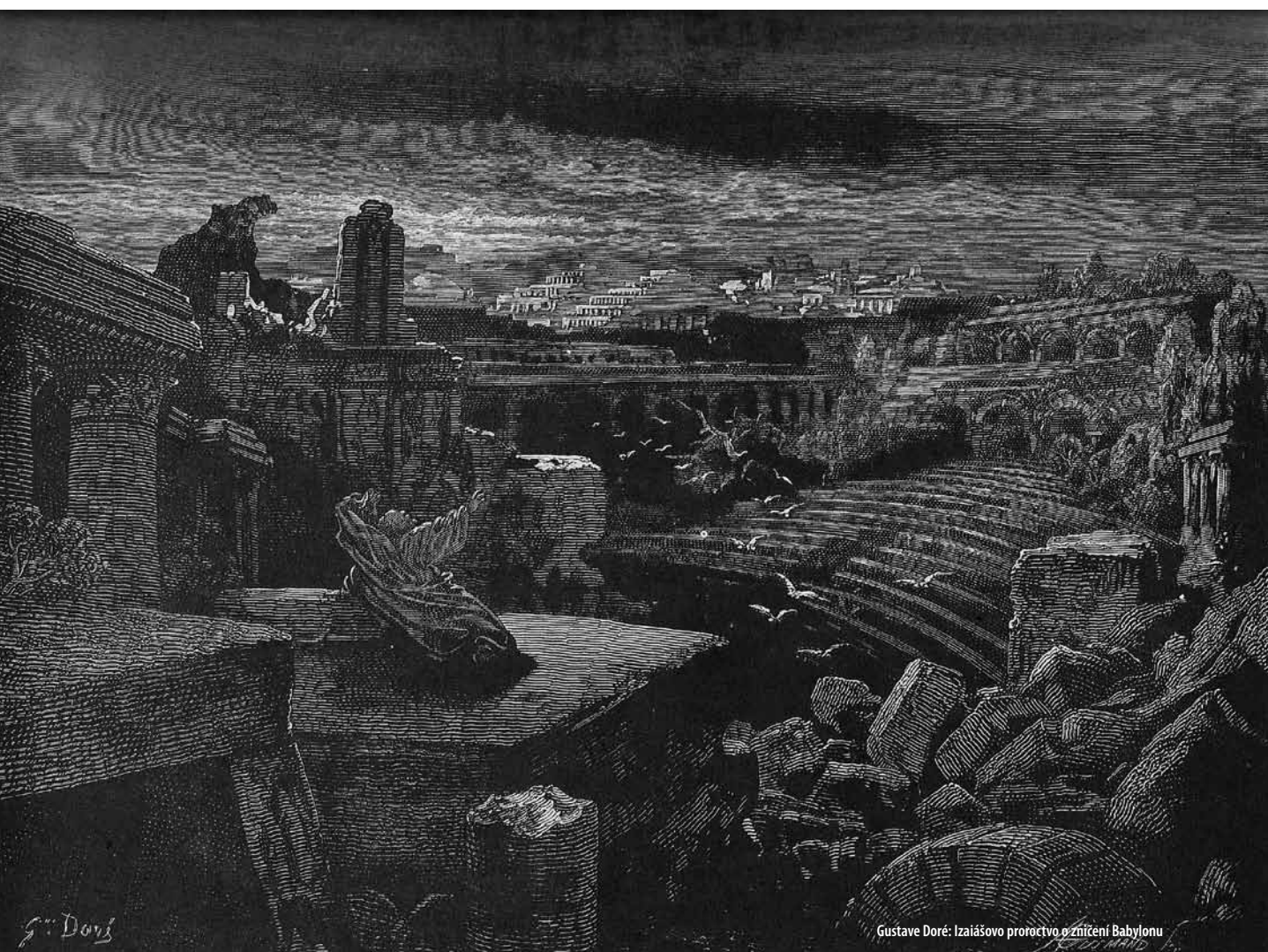
Boží ľud bol otroctve už 70 rokov a nádeje na návrat do vlasti boli v nedohľadne.

Boh však aj v tom čase hovoril a zajatci mali jedinečný „kanál“, cez ktorý mohli počuť jeho autentický hlas. Z príbehu sa dozvedáme, že Boh komunikuje dokonca aj s pohanským kráľom. Perzského panovníka pomenoval „*svojím poma-zaným a pastierom*“ – čo je zarážajúce.

O čom vlastne Izaiáš pred 200 rokmi hovoril? Spravodajsky informoval vtedajší svet, že Boh oboznámi perzského kráľa Kýrosa o novom usporiadaní sveta. Súčasťou Božieho geopolitického plánu bude aj záchrana Izraela zo zajatia. Doba, kedy sa návrat z Babylona uskutoční, bude mimoriadne zaujímavá. Prorok vedel, že nový perzský kráľ sa narodí 120 rokov po jeho smrti a opísal úlohu Peržana pri návrate Izraela zo zajatia veľmi detailne. Zverejnil meno pohanského kráľa, národnosť, presný čas dobytia Babylona Peržanmi, ako aj stratégiu boja. Čitateľa Biblie taká správa

musí zaujať. Ako mohol prorok toto všetko vedieť? Prešlo mnoho rokov a Izraeliti v cudzine na túto nádejnú správu zabudli. „*Pri babylonských riekach, tam sme sedávali a plakávali...*“ (Žalm 137, 1) Prorokova predpoveď mala byť povzbudením o tom, že čas vyslobodenia sa približuje. Je pozoruhodné, že Izaiáš predvídal náladu národa v krízových časoch. Izrael v Babylone prežíval najhlbšie pokorenie vo svojich dejinách. A Boh mlčal. Len si predstavme násilne vysídlený národ, ktorý v cudzine zažíval opustenosť od svojho Boha. Babylon žil v blahobyte a vyvolený Izrael bol sužovaný. Izraelu už hrozila asimilácia v cudzine.

V stave zúfalstva si niekto spomenul na dávne slová ich proroka (mohol to byť Jeremiáš či Daniel – nevieme). Ten neznámy básnik na brehu riek Babylona nostalgicky myslel na zbořený chrám v Jeruzaleme. Tá prognóza o vyslobodení z otroctva musela znieť ako rozprávka. Ako mohol Boží hovorca pred časmi zverejniť takú nereál-



Gustave Doré: Izaiášovo prorockto o zničení Babylonu

nu predpoveď? Vraj „záchrana od pohanského kráľa!“ Veď pohanské národy Izrael vždy iba likvidovali.

Positívne predpovede sa dlhodobo nenaplnňovali. Pokúsme sa vžiť do myslenia zajatcov. Prorok zrejme neodhadol silu Babylona. Nejaký pohanský dobyvateľ má byť osloboditeľom Izraela? Boh by takou voľbou konal naozaj neštandardne. Zajatci si skôr namýšľali, že Boh na nich buď zabudol, zmenil plán záchrany, alebo stratil kontrolu nad vývojom dejín.

V tejto súvislosti nám napadá spôsob komunikácie Boha s človekom. Myslím si, že problémom všetkých nás je pocit, že Boh je nemý. Človek sa modlí a Boh neodpovedá! Porucha spojenia medzi nebom a nami nevzái v tom, že Boh mlčí, ale v tom, že my asi nepočúvame. Zaráža nás skutočnosť, že pohanský kráľ Kýros má byť spoľahlivým realizátorom Božieho plánu. Pohan poslúchne a vykoná Božie úmysly. Kýros si vypočul Hospodinov odkaz: „*On postaví moje mesto a prepustí mojich zajatcov*“ – tak znel Boží odkaz Peržanovi.

Zabudol Izrael v Babylone na tento príslub? Prorokov dnes už nemáme – ako sa teda máme dozvedieť o úmysloch Boha v našich časoch? Na otázku zrejme vieme odpovedať. Boh k nám hovorí skrze svoje Slovo. Myslím si, že Boh v Babylone prvýkrát simuloval novú situáciu a ukazoval svetu, ako to bude v budúcnosti. Žijeme v dobe, kedy už autorizovaných prorokov nemáme. Preto sú babylonské skúsenosti poučné. V súčasnosti Božiemu ľudu zostala len Biblia a osobné prežívanie v prítomnosti Sv. Ducha. Boh ukryl svoje odpovede o našom dnešku aj zajtrajšku v Biblii. Problémom je len naše počúvanie. Pohan počúval a poslúchol Hospodina! Zaujímavé a súčasne zahanbujúce!

Všimnime si však, ako ignorovanie Božieho príslubu v Babylone ovplyvnilo správanie sa odvečených. Je to poučné, lebo nachádzame paralely aj v súčasnosti. Kresťania dneška sa stali (a stávajú) zajatcami modernej doby. Boh na beznádejnú situáciu zajatých v Babylone odpovedal dávnym slovom proroka, ktoré ostalo bez ozveny. Boľavým problémom dneška sú naše neriešiteľné životné

situácie. Prečo Boh dopustí, aby zlo, nešťastie a utrpenie pretrvávalo? Pozorujeme úpadok morálky, prebiehajú vojny, šíria sa neliečiteľné choroby, sme svedkami prírodných katastrof a zdá sa, že bezbožníkom sa darí lepšie. Prečo je to tak? Tieto otázky si zrejme kládli aj zajatci v Babylone. A odpovede neprichádzali. Reakciou na nezvládnuté problémy je potom prirodzená adaptácia na prostredie. Človek sa vzdáva a prijme pozíciu porazeného. Izraelčania uverili, že ich Boh onemel. Boh ústami proroka pritom neustále hovoril. Nevedomili si, že Izaiášove slová boli ich Bibliou. A nerešpektovanie toho, čo Boh hovorí, vedie k tragickým záverom. Ohrozenia pre dnešok môžeme zhrnúť do niekoľkých bodov:

1. Namýšľame si, že riešenia, ktoré ponúka Biblia, sú pre modernú dobu nevhodné. Argumentujeme, že biblické normy pre život sú staromódne, lebo svet sa zmenil.
2. Sme v nebezpečenstve ďalej uveriť, že Boh sa o svet už prestal starať. Stávame sa deistami, zástancami myšlienky, že Boh odišiel zo svoj-

ho stvorenstva, pretože s civilizovanou spoločnosťou stratil trpezlivosť. Boh síce stvoril dokonalý svet, ale prenechal ho neriadenej evolúcii. Spejeme od dokonalosti k chaosu a vôbec to Boha netrápi.

3. Nezvládnuteľné životné situácie nás napokon vedú k presvedčeniu, že Boh stratil svoju moc. Biblia síce učí, že Boh je všemocný, ale ľudské existenčné problémy svedčia o opaku. Pripustil, aby vývoj dejín začali riadiť mafiáni, vojnoví štváči, finanční žraloci a nezodpovední politici.

Takto zrejme rozmýšľali aj izraelskí zajatci v Babylone. Dôkazy o tom nachádzame v Izaiášovej predpovedi a v tom smutnom 137. žalme. Pozrime sa podrobnejšie na argumenty, že Biblia nie je odpoveďou na problémy modernej doby.

Biblia ponúka nevhodné riešenia pre súčasnosť

Tento argument je silný. Ako mohol Boh nazvať pohana „*svojím pomazaným*“? Ako mohol pro-

Palácové stĺpy nesú Kýrosovo meno



rok vyhlásiť, že Boh odzbrojí najsilnejšiu armádu sveta? Veď „...pošliapat národy a uvoľniť opasky z bedier kráľov“ znamená odzbrojiť tých, čo vládnu silou. Ako Boh vyradí z boja medzikontinentálne rakety, lietadlá a znehybní pancierové roty pozemných síl? Boh niečo oznamoval o rozlomení bronzových vrat a o dolámaní železných závor, ale perzský kráľ to nezvládne. Otvoriť pokladnicu Babylona? Žeby sa niekto mohol dostať do nedobytnej klenotnice Chaldejov? Proroctvo hovorí aj o výzbroji Peržana. Čítame, že ho „...opásal, hoci ho ani nepoznal“. Žeby ďalšiemu cudzincovi nebesia poskytli lepšie zbrane, než má sám Babylon? Ak by Boh niekedy rozdával zbrane, potom by ich určite prideliť vyvolenému národu! Teda – riešenia, ktoré prorok sprostredkúval, boli od počiatku výmyslom, patriacim do ríše rozprávok. Svet 200 rokov po Izaiášovi sa zmenil. Vo svete veľmocí už platia iné pravidlá. Povedzte, neznajú tieto argumenty veľmi aktuálne? Pripomeňme si však, že tieto prorocké slová sa v Babylone presne splnili.

Boh sa o svoj svet už nestará

Boh takéto obvinenie odmieta. Opak je pravdou. Boh dokáže, že niet iného okrem Neho (v. 6). Pre dôkaz svojej jedinečnosti nepoužil zázraky. Dôkazy o svojom vplyve Boh preukáže inak – pomocou inej svetskej moci. „Opásal som ťa (inými slovami vyzbrojil som ťa)“ – hovoril Boh Kýrovi (v. 5), aby svet poznal, že je silným Bohom, ktorý sa o vlastný majetok účinne stará. „Pôsobím blaho a tvorím biedu“ – čítame vo verši 7. Boh tvorí dejiny a nie ľudia. Túto pravdu potom potvrdzuje výrok: „Ja Hospodín som to všetko stvoril.“ Takto znie správa z úst mocného Pána k človekovi, ktorý Boha začal obviňovať z nečinnosti. Problémom je naše nepochopenie Božích úmyslov a nie Božia nečinnosť. Boh neprestal konať. Hovorí k nám aj cez „blaho“, aj „biedu a sklamanie“ – v. 7. To my sme prestali vnímať fakt, že Božie slovo je stále aktuálne a vždy načasované. Biblia, žiaľ, prestáva byť bytostnou potrebou ľudí. Necítíme sa vinní?

Boh stratil svoju moc

Akoby Boh očakával našu zúfalú reakciu. Zanechal nám odkaz v podobe podobenstva. „Môže hlina tomu, kto ju stvárňuje, povedať: Čo robíš?“ To, že by hlina mohla vyčítať hrnčiarovi nešikovnosť, je nezmyselná predstava. Presne tak je nezmyselné obviňovať Boha za jeho (ne)konanie. Svet je Božím dielom. „Chcete rozhodovať o diele mojich rúk?“ – pýta sa Boh reptajúcich. Problémom je opäť človek, ktorý sa chce starať o to, čo mu neprináleží. „Pýtate sa ma na to, čo príde?“ Boh im odkazuje: „Je to moje dielo!“ Tu si uvedomujeme, že naše projekty, ktoré zhmotňujeme – všetky naše aktivity – sú zamerané na istoty budúcnosti. Do tohto uvažovania zrazu ako hrmenie znie

Božie Slovo: „Chcete sa pýtať na mojich synov? ...ponechajte to na mňa!“ (Roháček, v. 11). V texte sa nehovorí o tom, že sa nemáme do ničoho zastať. Prorok iba tlmočí Boží plán so svetom. Nemáme robiť to, čo je v Božej kompetencii. György (George) Mikes, maďarský publicista (redaktor maďarského vysielania BBC v Londýne), napísal knihu s názvom: „Ako sa stať Bohom?“ Píše sarkasticky, vyjadril však úžasnú pravdu. Človek rád preberá úlohu Pána Boha. Neuvedomujeme si, že úloha Boha nám vonkoncom neprislúcha. „Ja som utvoril zem a na nej som stvoril človeka. Ja som vlastnými rukami rozťahol nebesá a všetkým ich vojnom som dal príkaz“ (v. 12). Uráža nás niečo, čo Boh koná v našej dobe? S nami, s rodinou, so spoločenstvom? Čo si myslíme o vojne v Iraku, na Ukrajine, o anexii Krymu, o občianskej vojne v Sýrii, o aktivitách Islamského štátu, o problematike imigrantov alebo o zemetrasení v Nepále? Aj izraelskí zajatci zakúsili vojnu, pustošenie, útoky cudzích armád, anektovanie teritórií. To všetko sa opakuje. Kýrovi sa bude dariť, dostane sa až do Afriky. Dovedie v putách väzňov do Perzie a vyvolá ďalšie utrpenie. To jednoducho znamená, že rozhodnutia o vojnách sú v Božích rukách. Stvoriteľ má neobyčajné práva. Ako my, závislí občania zeme, môžeme protestovať? Našou úlohou je rozmyšľať o skutkoch vládcu zeme. Otázkou ľudí nemá byť „Prečo Boh nezastaví zlo?“, ale „Prečo Boh zlo dopustiť? Nie som príčinou zla náhodou aj ja? Keď sa prorok dozvedel o Božích plánoch ohľadne budúcnosti vlastného národa, zvolal: „Naozaj, ty si Boh, ktorý sa skrýva, Boh Izraela, Spasiteľ!“ Dôvody našej nechápavosti o dianí vo svete sú ukryté tu. Ty a ja sme možno ešte neprišli k tomuto veľkému poznaniu, ktoré prorok s údivom vyslovil. Ty Bože si skutočne silný Boh. Kto však bude zachránený? „Hospodín spasí Izrael večnou spásou. Nezahanbíte sa, nebudete potupení na večné veky.“ Tento verš nás uspokojuje. Hovorí, že Boh nás neponechá v neistotách. Priznamme Bohu-Stvoriteľovi jeho práva. „Nezahanbíte sa“ je biblickým vyjadrením ochrany proti všetkému, proti čomu často protestujeme.

Babylonská skúsenosť vyvoleného národa je výzvou k poctivému čítaniu Božieho slova, lebo ukazuje na nádejné riešenia z každej spletitej situácie. I my možno smutne sedíme pri našich riekach a bedákame nad vlastnými problémami. Nebadáme, že existuje cesta, ktorá je pre mňa aj pre teba nádejou. Východiská sú ukryté v Jeho slove. Každý, kto hľadá v Knihe kníh odpovede, sa dostane k úprimnému a presvedčivému výkriku:

„Ty, Bože, si skutočne silný Boh!“ ■

(Prednesené v zbore Cirkvi bratskej vo Svätom Jure.)

NIEST' BREMENÁ DRUHÝCH (Gal 6, 1-10)

JÚLIUS STUPKA (Kazateľ BJB vo Vavrišove)

V nejednej situácii, ani nezbadáme a poklesok je tu. Pošmyknutie a pád. Zaváhanie a prerušený vzťah s Bohom. Nezládnuté pokušenie a kvalita života sa zhoršuje. Dejú sa veci, ktoré si veriaci človek neprial. Hriech nikdy nie je dobrý, aj keď sa javí ako celkom príjemný. Keď nepokračujeme dobrým smerom, čas života prchá v márnosti. Zastaví sa duchovný rast a človek sa stráca sám v sebe.

Posolstvo evanjelia opakovane prízvukuje veľmi jasne: *...aby nebol niekto zatvrdený zvodom hriechu. ...Hľadte, bratia, aby snád' nebolo v niekom z vás zlé a neverné srdce, ktoré by odstupovalo od živého Boha, ale sa napomínajte každý deň.. Žid 3, 12. 13a*

Dnešná výzva znie: „...keby aj bol človek zachvátený nejakým pokleskom, vy, duchovní, napravte takého v duchu krotkosti...“

Výchova Písmom

Nádherný výchovný úsek Písma sleduje zdravý život zboru. Aby sme mohli napraviť a napomenúť, treba sa pozastaviť. Nerobíme to radi, veď skúsenosť učí – je to ťažké, nedarí sa. Takmer to vyvoláva úsmev, keď si uvedomíme, že sa nám nedarí aj preto, lebo prehliadame výroky Božieho slova. Napríklad, upozornenie Pána Ježiša: *..smietku iného vidíš a nevnímaš vlastné brvno?..* Hej, napomíname sa (niekedy?), ale akosi hrubo, nesprávne, tak ako Biblia neučí. – Citlivo k sebe a ráznejšie, nešetrne k inému? Bez ohľadu na brvno vo vlastnom oku.

Pre nás sa otvára priestor k nacvičovaniu pokory. Pokora nie je totiž o tom, ako sa vieme tváriť, ale či sme sa už naučili za každých okolností prijať iného za vyššieho od seba.

Vari najhoršie je, keď sa ľudia o druhom len porozprávajú, medzi sebou sa naňho posťažujú a záverom si ešte potichu uľavia – ako dobre, že nie som taký. Ale to nie je biblický spôsob!

Pomôžte a napravte

Písmo pokračuje vymedzením a usmernením: *po-môžte a napravte takého!* Služba naprávania sa však nedá robiť bez zmocnenia. Poctivá duchovná činnosť je, že naprávaním budujeme spoločnosť. Ale to je možné jedine v zmocnení Svätého Ducha. Vzácnou charakteristikou Ducha v tomto prípade je krotkosť a tichosť. To treba podčiarknuť, lebo prirodzenou vlastnosťou „lepších“ ľudí, ktorí sa pustia naprávať tzv. „horších“, je, že sú povýšení. Keď teda chceme napomínať, tak musíme byť tichí, slušní a zmocnení Božou dobrotivosťou. Aj vtedy, ak sme oslovení osobne: *Káž slovo, pristupuj v pravý i nepravý čas, karhaj, tresci, napomínaj s celou zhovievavosťou a s učením..*“ (2Tim 4, 2)

Zhovievavosť na jednej a na modlitbe otvorenej srdce na druhej strane – to je cesta k prežitiu milosti pokánia. Len v ľútosti pokánia je človek slobodný zložiť a vyznať hriech, aj pred inými. Priznajme, že

sa tomuto musíme v našich zboroch učiť. Aj toto pripomína apoštol, to na čo radi zabúdame: *A každý hľad' sám na seba, aby si aj ty nebol pokúšaný.* Hriechu neprepadajú len tí „horší“. Nikto z nás nevybojoval ešte posledný boj. A kto stojí, nech hľadá, aby nepadol. Pozor na ukolísanie v namyslenosti. *Ak si niekto myslí, že poznal niečo, ešte vždy nepoznal tak, ako treba poznať.* (1K 8, 2) V pokušeniach nejde totiž len o fenomén ľudskej slabosti, či hriechnej žiadostivosti, ale pokušiteľ, pri každom jednom z nás odvádza svoj intrigánsky diel zvodov. Naš boj nie je proti telu a krvi, ale proti mocnostiam temnoty tohto veku.

Jedni druhých bremená neste

Apoštol Pavol odkáže na zlatý, centrálny text nášho zamyslenia: Jedni druhých bremená neste a tak naplňte zákon Kristov. Dovoľm si citovať D. Bonhoffera: *„Ťažký a nešťastný omyl je, ak kresťanstvo spájame len s pocitovými zážitkami, (vonkajšie prejavy radosti.) V kresťanstve nejde len o pocity, práca je tou najťažšou a celkom určite aj najsvätejšou vecou.“* Máme a musíme sa učiť zodpovednosti. Ak chceme, aby medzi nami dorastali zdravé a silné charaktery, treba zlepšovať pracovné duchovné nasadenie medzi nami. Záujem jedného o druhého v poctivej duchovnej drine. Treba prijať oslobodenie k budovaniu duchovného domu. To v bežnom dni znamená, zdvihnúť sa z kresla, vyhrnúť rukávy a slúžiť si vzájomne. Pred nami sa objaví konkrétne bremeno, ktoré bude treba zdvihnúť a preniesť. Bude sa treba v príkladnej tichosti a krotkosti priblížiť k človeku, plece pri pleci mu pomáhať prenášať jeho bremeno.

Úloha nosenia bremien sa musí rozvinúť do biblickej šírky: *...V činení dobrého neochabujme, lebo ak neochabneme, časom svojim budeme žať. A tak teda, dokiaľ máme čas, čiňme dobre všetkým ale najmä domácim viery.“* (v. 9 a 10)

Pripusťme a priznajme si, je to takmer nad naše sily. Nie sme majstrami v robení dobra, ani ďalekým ani blízkym, ani domácim viery. Podliehame našepkávaniu a logickým argumentom pokušiteľa. Získava si nás. A človek, ani sa nenazdá a je v pasci, bude robiť dobre len tomu, kto urobil dobre jemu. Sami zo seba nemáme silu robiť dobre všetkým. Evanjelium síce poznáme, aj sa k nemu hlásime, ale Božiu dobrotivosť pridelujeme po svojom. A pritom je isté, že život sa nedá prežiť bez denného odpúšťania. ■

ČLENSTVO V ZBORE

JÁN HENŽEL

ZNAKY ZDRAVÉHO ZBORU



Washingtonský kazateľ Mark Dever píše: „Som presvedčený, že správne pochopený koncept členstva je kľúčovým krokom k obnove našich zborov, k evanjelizácii nášho národa, k šíreniu záujmu o Krista vo svete, a tým k oslávaniu Boha“. Skôr ako sa budeme venovať členstvu v zbere, musíme si znovu zopakovať, čo je vlastne cirkevný zbor.

Čo je zbor?

Takmer vždy, keď sa v Novej zmluve objaví slovo „cirkev“, tak sa týka konkrétneho zhromaždenia kresťanov na konkrétnom mieste. Hovorí sa o ľuďoch, ktorí sa navzájom poznajú a zdieľajú svoj život. Uvedomujú si a tešia sa z toho, že sú súčasťou všeobecnej cirkvi, ktorá je rozšírená v čase a priestore. Cirkevný zbor je miestne zhromaždenie ľudí, ktorí svedčia (slovom aj životom), že boli spasení Božou milosťou pre Božiu slávu skrze vieru v Krista. Títo ľudia sa pravidelne zhromažďujú, aby počúvali a poslúchali Božie slovo, vrátane Kristovho príkazu krstiť a sláviť Večeru Pánovu. Je to zhromaždenie, z ktorého môžeš byť vylúčený, a preto je zrejmé, že si do neho musel byť najprv prijatý. Nová zmluva učí, že každý môže toto zhromaždenie navštíviť, ale členmi (údmi) zboru sú tí,

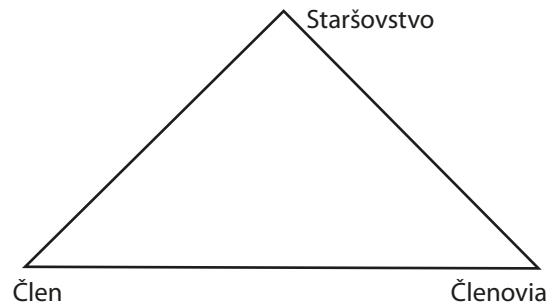
ktorí boli Svätým Duchom znovuzrodení a ktorí sa vzájomne zaviazali k spoločenstvu.

Prečo sa pripojiť k zboru?

Členstvo v zbere je kľúčovým k tomu, aby sme pochopili, k čomu nás Kristus volá. Pripojenie sa k zboru nás nespasí rovnako, ako nás nespasia dobré skutky. Ale spása nás nevyhnutne do zboru privedie rovnako, ako nás spása vedie k dobrým skutkom. Členstvo vo všeobecnej cirkvi sa zabezpečuje miestnym členstvom s jasnými kvalifikáciami a očakávaniami o tom, ako sa máme milovať, slúžiť si navzájom a zapájať sa spolu do Božej misie.

Žijem kresťanský život sám? Je to záležitosť iba mojich individuálnych cností či duchovnej disciplíny? Možno vieme, že kresťanský život zahŕňa aj iných. Ale kto sú tí iní? Kresťanský zbor nie je iba pre mňa a mojich priateľov; je pre všetkých veriacich.

Trojuholník vzťahov členstva



Členstvo v zbere uvádza do praxe, čo Biblia učí o vedomých záväzkoch, ktoré majú existovať v zbere: Záväzky medzi individuálnym kresťanom, jeho predstavenými (staršovstvom) a definovaným zhromaždením kresťanov.

K zboru by si sa mal pripojiť nie preto, aby si bol spasený, ale preto, že zbor ťa môže uistiť o tom, že si spasený (pozri Jn 13, 17; 14, 21; 14, 10, 14). Pripojením sa k zboru voláme našich bratov a sestry, aby nás brali na zodpovednosť za náš kresťanský život. Nasledovať Krista totiž zahŕňa aj to, ako zaobchádzať s inými ľuďmi – najmä s tými, s ktorými som vo vzájomnom zmluvnom vzťahu v zbere. Členstvo v miestnom zbere nie je zastaraným, prekonaným a prebytočným prídavkom k členstvu v univerzálnom tele Kristovom. Naopak, je svedectvom nášho členstva v univerzálny cirkvi.

Miestny zbor je svojou podstatou misijnou organizáciou. Vzájomnou vykazateľnosťou účinnejšie šírimo evanjelium. Hoci sme stále nedokonalí, ak Boží Duch v nás pôsobí, tak on použije naše životy, aby demonštroval pravdu svojho evanjelia.

K zboru by som sa mal pripojiť aj preto, aby som odhalil falošné evanjelium a aby som budoval cirkevný zbor.

Každý člen zboru je povolaný a vystrojený rôznymi darmi a schopnosťami k tomu, aby slúžil iným a aby spoločne vytvárali spolupracujúci celok (1Kor 12).

Pripojením k zboru odbúravam individualizmus a prispievam k uskutočňovaniu kresťanstva, ktoré je vo svojej podstate spoločenstvom. Potrebujeme sa navzájom jeden druhému zaviazat a nasledovať Krista spoločne. Pripojením sa ku konkrétnemu zboru dávame na vedomie staršovstvu a ostatným členom, že sa zavazujeme k účasti, dávaniu, modlitbám a službe.

Pán Ježiš povedal, že spôsob, akým sa navzájom milujeme, nás identifikuje ako jeho nasledovníkov (Jn 13, 34–35). náš spoločný život nás vyznačuje, že sme Jeho. Petrovi povedal: *Ja vybudujem svoju cirkev* (Mt 16–18). Ak je Ježiš oddaný svojej cirkvi, máme jej byť my menej oddaní?

Čoho sa týka členstvo v zbere?

Členstvo v cirkevnom zbere zahŕňa v podstate život pokánia a viery. Znamením toho sú dve veci:

Sviatosti. Krst je prvým krokom kresťana. Nová zmluva predpokladá, že všetci kresťania sú pokrstení (Mk 16, 16; Rim 6). Účasť na Večeri Pánovej nie je len výsadou, ale aj príkazom (Lk 22, 19).

Závazku členov. Ide o záväzok Bohu a navzájom jeden druhému k spoločnému kresťanskému životu v miestnom zbere.

Zdravý zbor je inkluzívny v tom, že zvestuje a ponúka evanjelium všetkým ľuďom bez rozdielu. Zdravý zbor je však exkluzívny v tom, že do zboru prijíma iba obrátených. Inak stratí zásadnú odlišnosť od neveriaceho sveta. Ak soľ stratí svoju sľaň, nie je dobrá na nič (Mt 5, 13). „Najprv patriť, potom veriť“ je čoraz populárnejšie heslo. Samozrejme, mali by sme byť v našich zboroch priateľskejší voči neveriacim, dokonca by sme ich mali privítať do svojho života. Ale nemali by sme im hovoriť nekresťanskú teologickú lož, že patria do Božieho zhromaždenia, ak nie sú vierou zjednotení s Kristom.

Ak je zbor stavbou, tak musíme byť jej tehliami. Ak je zbor telom, tak musíme byť jeho orgánmi. Ak je zbor rodinou, tak musíme byť jej členmi. Ovce žijú v stáde a vetvy rastú na kmeni. Ak sme kresťania, tak podľa Biblie musíme byť členmi zboru. Zapojenie sa do konkrétného zboru je vonkajším prejavom vnútornej lásky – ku Kristovi a k jeho ľuďom. Preto nestačí zbor navštevovať. Musíš do neho patriť. ■

Poznámka: Viacej si o tomto môžete prečítať v knihe: Mark Dever, Zdravá cirkev. Bratislava: Porta libri, 2018, s. 63-67.

Rubriku Misia redakčne pripravuje
JURAJ INSTITORIS v spolupráci
s **VLADIMÍROU VRAJOVOU**.



V roku 2016 **DAVID A NATALIA MACUROVCI** vycestovali do Juhoafrickej republiky (JAR) slúžiť v centre Meetse a Bophelo, ktoré prevádzkuje organizácia OM International. Centrum sa nachádza na predmestí Mamelodi, černošskej štvrti, kde manželia Macurovci strávili jeden rok. Vyslali ich zbory Slezské cirkve evangelické a. v. v Českom Tešíne a v Těrlicku. Rozprávala sa s nimi **VLADIMÍRA VRAJOVÁ**.

SLUŽBA V MAMELODI

Čo Vás priviedlo ku službe v JAR?

Pred šesti lety jsem se poprvé setkala s knihou „Children of Hope“ (Děti naděje) od V. Brevera a N. Yeatse. Kniha obsahuje příběhy dětí, jimž rodiče zemřeli kvůli AIDS. Zprávy o ničící síle AIDS mě zasáhly, a tak jsem jedno nedělní odpoledne prosila Pána Boha, aby mě poslal sloužit těmto dětem. To bylo v době, kdy jsem se již připravovala na misijní cestu do Nepálu. V průběhu jednoho roku, který jsem strávila v zemi Himalájí, ve mně Bůh upevňoval touhu sloužit sirotkům a rodinám zasaženým HIV/AIDS. Silným zážitkem pro mě byla návštěva jednoho velkého sirotčince v Káthmándú, kde v jedné menší místnosti spolu vyrůstalo přes dvacet batolat, o které se starala pouze jedna žena. Na dětech bylo znát silnou citovou deprivaci, což mi lámalo srdce.

Kazatel, kterého si velmi vážím, řekl: „Pokud na zemi existuje církev, neměli bychom najít osiřelé a opuštěné děti.“ Přesto podle statistik jich v současné době na zemi žije kolem 163 milionů. Avšak máme naději v Bohu, který je Otcem sirotků, dává osamělým rodinám (Bible, Žalm 68) a nás posílá, aby chom sloužili.

Po příjezdu z Nepálu jsem pokračovala ve studiu teologie v Banské Bystrici. Dalším milníkem byl čas psaní diplomové práce, která byla

zaměřena na misijní službu lidem zasaženým HIV/AIDS v rozvojových zemích.

Po ukončení studia jsem pracovala v organizaci Evangelizační centrum M.I.S.E., kde jsem poznala mého manžela Davida, s kterým jsme rok po svatbě odjeli sloužit do JAR.“

Čo všetko bolo potrebné pripraviť pred vaším odjazdom?

Na úplném začátku bylo setkání s našimi pastory, staršovstvem a vedením OM Česká republika. Dále nás čekal proces budování podpůrného týmu. OM je mezinárodní misijní neziskovou organizací, proto každý, kdo v rámci OM pracuje, potřebuje podpůrný tým lidí, který ho bude v jeho službě podporovat modlitebně i finančně. Nezbytné bylo podstoupit nejedno očkování, a také předložit všechny potřebné písemnosti k žádosti o vízum. Díky Pánu Bohu, rodině, přátelům a mnohým známým i neznámým lidem se všechny tyto přípravy povedly a 7. 8. 2016 proběhlo vysílající shromáždění, kde nás naše sobory s modlitbou vyslaly na cestu. Před samotným odletem do JAR jsme strávili deset dnů na přípravné konferenci OM v Holandsku.

Môžete krátko predstaviť centrum Meetse a Bophelo?

Název tohoto centra v místním jazyce zní Meetse a Bophelo (voda života). Centrum bylo založeno v roce 2009 manželi Leonardovými (pracovníky organizace OM South Africa), kteří se přestěhovali do Mamelodi, aby mohli prakticky nabízet podporu a péči lidem zasaženým HIV/AIDS v místní komunitě. Jedním z hlavních programů Meetse a Bophelo je volnočasové centrum, kam pravidelně přichází třicet dětí z rodin, které byly školou a sociálními pracovníky identifikovány jako znevýhodněné a ohrožené.

Tyto děti do centra přicházejí po školním vyučování, dostávají zde teplé jídlo (pro mnohé z nich je to jediné řádné jídlo za celý den), slyší biblické vyučování a dostává se jim pomoci při vypracovávání domácích úkolů. Děti do centra přicházejí z traumatického prostředí, proto je pro ně velmi důležité bezpečí a zájem, kterého se jim zde dostává. Součástí sluby centra Meetse a Bophelo je také pořádání programů prevence, kurzů pro rozvoj dovedností, dávání balíčků s jídlem potřebným, programy pro podporu zvýšení příjmu rodin, služba drogově závislým ve spolupráci s organizací Teen Challenge, aj.

Čo bolo náplňou vašej služby v AIDS Hope centru?

Doučování dětí docházejících do centra (individuální péče); Příprava dětských klubů v centru; Pomoc při přípravě setkání mládeže; Dovoz nutričního jídla pro děti a jejich rodiny; Praktická pomoc v Meetse a Bophelo centru, technická údržba, opravy, pomoc v oblasti financí a grafiky; Služba drogově závislým; Návštěvy rodin, aj.

Čím je Mamelodi špecifické?

Mamelodi je předměstím (či okrajovým sídlištěm, černošskou čtvrtí) jihoafrického města Tshwane, vzdáleného přibližně 25 km od Pretorie. Žije zde více než 1 milion obyvatel. V 50. letech 20. století vláda apartheidu (politika rasové segregace v JAR) donutila černošskou populaci se sem přestěhovat, avšak aniž by zajistila vybudování potřebné infrastruktury (voda, kanalizace, atd.). Nově nastěhované obyvatelstvo zde ponechala bez zájmu o jeho budoucnost. Po pádu apartheidu se mnohé změnilo, přesto většina obyvatel žije v chudobě a bojuje s HIV/AIDS. Velkým problémem je zde také 60-ti % nezaměstnanost, alkoholismus, drogy a kriminalita. 25% obyvatel je nakaženo HIV/AIDS.



Ktorý zážitok bol pre vás najťažší?

Zrejme nejtěžším okamžikem pro nás byl pohřeb otce šesti dětí. Pět z těchto šesti sourozenců bylo součástí odpoledního programu, který v Meetse a Bophelo centru pravidelně probíhá každý týden od pondělí do čtvrtka. Otec dětí byl již delší dobu nemocný. Jeho stav se zhoršil natolik, že sociální pracovnice rozhodly děti dočasně umístit v přechodném dětském domově. Týden poté, co byly děti z domu odebrány, otec v nemocnici zemřel. Starší děti měly stále v živé paměti pohřeb své matky, která zemřela před čtyřmi lety. Jejich rodiče se sem přistěhovali z Mozambiku, proto tady nemají jiné příbuzné. Pláč těchto šesti dětí při rozloučení s jejich otcem se nám vepsal hluboko do paměti.

Čo vás najviac prekvapilo na Juhoafrickej republike?

Obrovské kontrasty. JAR je nejvíce rozvinutou africkou zemí, v níž žije opravdu mnoho bohatých i chudých lidí. Luxusní čtvrt plná drahých domů, jaké jsme v životě neviděli, je jen 5 kilometrů vzdálená od slamů, kde jsme chodívali.

Čo máte na JAR najviac radi?

Lidi a slunce. V JAR máte 95% šanci (ne-li víc), že zítra bude stejně slunečný den jako dneska .

Akým výzvam ste v Mamelodi čelili?

Jednou z výzev byly časté silniční stávky, blokády.

David: Jako obvykle jsem vezl děti (a jídlo) do jejich domovů. Trasa, kterou jsem jezdil, měla být průjezdná, bez blokád či stávek. Když jsem dovezl poslední dítě domů, chystal jsem se vrátit zpět do centra. Kochal jsem se krásným západem slunce a najednou jsem se blížil k velké křižovatce.

Bylo tam mnoho lidí, ale nepřipadalo mi to divné, jelikož tato křižovatka je většinou dost rušná. Až v jednom okamžiku jsem si uvědomil, že na tom místě nejspíše probíhá, či právě skončila stávka. V tu chvíli jsem pochopil, že musím rychle pryč.

Najednou začal někdo volat „Makua, Makua“ (běloch, běloch). Několik lidí začalo házet na auto, které jsem řídil, kameny/hlínu (to, co měli po ruce). Přestože auto několikrát zasáhli, díky Bohu jsem křižovatkou projel a vrátil se do centra. Kromě menších poškození auta se nic vážného nestalo. Uvědomil jsem si, že kd by kámen rozbil okno a zasáhl mne, situace mohla skončit mnohem hůře. Jsme vděční Pánu Bohu za jeho ochranu!

Mali ste možnosť vidieť aj ovocie vašej služby?

Ne vždy jsme viděli ovoce. Naše služba byla každodenním zaséváním s vírou, že Pán Bůh to málo, co Mu můžeme dát, dovede rozmnožit. Po roce, když jsme se loučili s dětmi v centru, nevěděli jsme, jestli se s nimi ještě někdy setkáme, ale věříme, že je Pán Bůh bude provázet v jejich životech dál. Nesmírnou radostí pro nás bylo, když jsme se dozvěděli, že jedna z dívek z naší skupinky, Jabulile, měla měsíc po našem odjezdu v centru Meetse a Bophelo křest!

Učili ste sa miestny jazyk?

Pár lekcí místního jazyka jsme absolvovali, ale moc jsme se toho nenaučili, protože v JAR se téměř všude a téměř se všemi domluvíte anglicky a tudíž tento fakt dosti ubíjel naši motivaci se po večerech učit nový jazyk.

Chceme se však s Vámi rozloučit africkou písní, která je naší modlitbou: Wahamba nathi, oh wahamba nathi (chodil jsi s námi, ó chodil jsi s námi), Oh wahamba nathi, siyabonga (chodil jsi s námi, děkujeme), Siyabonga Jesu (děkujeme Ježíši). ■





Lachovi v Jeruzaleme

Som veľmi vďačný, že v tomto celom procese, ktorý teraz prežívame nie sme sami. Boh nám každý deň dokazuje, že On má všetko pod kontrolou. Každý deň si uvedomujeme, že to nie je zhoda náhod, že sme teraz na Slovensku, ale že všetko je perfektne zorganizované naším Stvoriteľom.

ROMAN LACHO
(misionár, snažiaci sa
o návrat na misiu medzi
Lakotov v USA)

NOVINKY ZO SLOVENSKA A IZRAELA

Keď sme sa na začiatku júla rozhodli, že nebudeme ďalej natahovať vízový proces, tak sme netušili, čo s nami bude. Vlastne sa musím opraviť, aby som neklamal. Nemôžem napísať, že sme netušili, čo s nami bude. Presne sme vedeli, čo s nami bude. Vedeli sme, že Boh sa postará o každú jednu našu potrebu v správny čas. Samozrejme naše mozgy mali a majú obrovský problém pochopiť „logiku“, ktorú Boh používa. Pretože poznáme svoje misionárske povolanie a už dávno sme Bohu povedali, že pôjdeme kamkoľvek nás pošle. Slovo kamkoľvek, ale nezahrňovalo Slovensko. Avšak dnes už aj naše mozgy „vidia“, prečo sme tu. Boh naozaj pozná všetko a poznal aj správny čas na to, aby sme tu na Slovensku viac hovorili o misii, aby mohli ďalší odísť a naplniť tak veľké poverenie, ktoré tu Boh zanechal skrze svojho syna Ježiša. Preto chceme aj naj-

bližší rok investovať do Slovenska to, čo bolo do nás investované počas posledných desiatich rokov, teda odkedy sme odišli na biblickú školu do Dánska, kde sme sa mohli prakticky pripraviť na misiu.

Kým čas dozrie

Sú veci, na ktoré musí dozrieť čas. Keď sme po prvýkrát odchádzali na misiu, tak sme hovorili o tom, že chceme, aby zo Slovenska odišlo viac misionárov. Bola to naša úprimná túžba, ale nemali sme kapacitu to riešiť z Lower Brule. Jojo Brenkus s Bohunkou ešte dávno pred nami mali takú istú túžbu. Stretol som ľudí, ktorí už v 90-tych rokoch robili konferencie o misii. Sú to ľudia, ktorí sa modlili a vyzbrojovali druhých do veľkého poverenia. Verím, že bolo veľa ľudí, ktorí sa tu ešte počas tvrdej totality modlili, aby zo Slovenska Boh povolal misionárov. Mys-



lím si, že nemôžeme prehliadnúť aj extrémne veľa toho, čo spravili zahraniční misionári na Slovensku, počas posledných 29 rokov. Muži a ženy, ktorí hovorili svoje zážitky s Bohom. Ja, ako dieťa, som s otvorenými ústami sníval o tom, že aj ja chcem zažívať Božiu prítomnosť a niesť Jeho evanjelium do celého sveta. A my si so všetkou vážnosťou a pokorou uvedomujeme, že sme ovocie ich práce a modlitieb. Keď pred rokmi Boh zlomil srdce pre misiu Maťovi a Sise Mrvovým, tak im povedal, že najprv musia oni pomôcť druhým ľuďom vyjsť a potom pôjdu aj oni. Preto verím, že vôbec nie je náhoda, že ja teraz u nich sedím v ateliéri a môžem spolu s nimi a Joom a Bohunkou pripravovať cestu pre ďalších, ktorí budú ochotní vyjsť zo svojej komfortnej zóny a niesť Božie evanjelium do celého sveta.

V prvej fáze, v ktorej práve sme, chceme prísť na to PREČO? Nie prečo to robíme, lebo to máme každý jeden zodpovedané už dávno, ale prečo je dôležité, aby zo Slovenska odišlo viac misionárov. V tejto fáze sa stretávam s ľuďmi, ktorí pracujú v oblasti zahraničnej misie na Slovensku. Ešte som sa zďaleka nestretol so všetkými, ale verím, že sa mi podarí sa stretnúť s čo najviac ľuďmi a začať využívať už existujúce zdroje na to, aby misionári zo Slovenska mohli ísť do celého sveta. V druhej fáze príde čas na otázku AKO? Pomaly ale isto ju už otvárame a rozprávame sa o nej. A nasledujúca fáza bude ČO? To už bude to niečo konkrétne, o čom my iba snívame, ale Boh presne vie, o ČO ide. A bude to v prvom rade Jeho dielo.

Prestávka v Izraeli

V septembri sme išli do Izraela, aby sme načerpali silu na konferencii národov. Náš hlavný dôvod bol ten, aby naše deti boli uzdravené v tomto období zmien, cez ktoré prechádzame ako rodina. Pri roz-

hovoroch s dlhoročnými misionármi sme si čoraz viac a viac uvedomovali, že proces, ktorým prechádzame, môže zanechať veľké stopy na našich deťoch. Dôverujeme aj v tejto oblasti Bohu a preto sme sa rozhodli urobiť to, že pôjdeme ako rodina do Izraela a verili sme, že tam Boh bude uzdravovať naše deti. A veríme, že Boh uzdravoval. Viem to podľa toho, že vždy, keď som o tom začal hovoriť pred tým, ako sme tam šli, tak som bol veľmi emocionálny a slzy sa mi tlačili do očí. Dnes už to tak nie je a viem, že to má v rukách Boh a ja sa tým už netrápim. Boh vyriešil aj situáciu so školou pre naše deti, a aj naše bývanie sa pohlo dopredu, za čo sme Mu veľmi vďační. V tomto momente sme v procese zháňania nábytku, postelí a matracov. Áno, správne, nemáme nič vlastné! A to, čo sme doteraz používali bolo vďaka Barčiným rodičom, ktorí nám všetko svoje vždy dali, ako keby to bolo naše od začiatku. Oni nám tak isto veľmi ochotne požičovali autá aj napriek tomu, že oni sami išli autobusom. Sme im za to veľmi vďační. Teraz ale prichádza čas, keď nás bude osem, a tým pádom sa do ich sedemmiestneho auta nezmestíme. Vieme, že Boh sa v pravý čas postará o to najlepšie auto pre našu rodinu.

Minulý víkend som bol na túre a jeden z mojich dobrých kamarátov sa ma pýtal, ako to celé zvládame, keď vlastne nič nemáme vo svojich rukách a pod našou kontrolou. Moja otázka je, že čo vlastne ako ľudia máme pod kontrolou? Čo máme vo vlastných rukách? Šťastie, život, smrť, lásku? V rukách máme rozhodnutie, či ideme žiť s Bohom alebo bez Boha. Keď sa človek rozhodne žiť s Bohom, to ešte neznamená, že bude mať všetko vždy a všade, ale neplatí to ani opačne. Ale každý, kto žije s Bohom a spoznáva Jeho veľkú lásku k človeku, dokonalosť a všemocnosť musí sám uznať, že pre človeka je najlepšie sa poddať pod Jeho vedenie! ■



PÄŤDESIATE VÝROČIE PRÍCHODU HNUTIA FOKOLÁRE DO NAŠICH KRAJÍN

Hnutie fokoláre vzniklo v roku 1943 v severotalianskom Tridente. Vďaka silnému charizmatickému náboju sa začalo rýchlo šíriť medzi ľuďmi rôznych stavov a povolání. Po skončení druhej svetovej vojny čoskoro prekročilo hranice Talianska.



Chiara Lubichová (uprostred) a jej nasledovníčky

Za železnou oponou

V roku 1954 sa Chiara Lubichová stretla so slovenským tajne vysväteným biskupom Pavlom Hnilicom, ktorý krátko predtým emigroval z Československa. Ten ju informuje o bolestnej situácii cirkvi za železnou oponou a vzbudzuje v nej túžbu, aby spiritualita jednoty prenikla práve sem.

Možnosť preniknúť za železnú oponu sa ukázala ako reálna až vtedy, keď východonemeckí biskupi Otto Spülbeck a Alfred Bengsch požiadali Chiaru Lubichovú o pomoc, pretože v tamojších katolíckych nemocniciach bol nedostatok lekárov kvôli ich emigrácii na Západ. Prvé mužské a ženské fokoláre bolo otvorené v Lipsku v roku 1961, prípadne 1962.

Čoskoro nato začalo hnutie v NDR zapúšťať korene medzi laikmi i medzi kňazmi a takisto dochádzalo k prvým kontaktom s ostatnými krajinami východného bloku. V rokoch 1964 a 1965 východonemecký kňaz Peter Wiederhold podnikol dve cesty do Vysokých Tatier s cieľom skontaktovať sa s mladými veriacimi horolezcami, aby im priniesol túto novú spiritualitu. Vo februári 1965 v Tatrách tragicky zahynul. Bol prvým z tých kňazov i laikov, ktorí za cenu obrovského osobného nasadenia počas mnohých rokov prispievali k jej rozšíreniu.

Začiatok pôsobenia v Československu

V situácii politického uvoľňovania a dočasného poklesu náboženského útlaku v ČSSR sa mohlo v lete 1968 uskutočniť prvé mariapoli. Konalo sa vo Vysokých Tatrách za účasti Natálie Dallapiccolovej, niekoľkých ďalších fokolarínov z NDR a malej skupiny Čechov a Slovákov, ktorí sa s hnutím zoznámili buď v NDR, alebo inými cestami (napríklad cez Rakúsko). Od tohto roku sa mariapoli konali na našom území prakticky každý rok a začalo dochádzať k postupnému a trvalému nárastu počtu ľudí, ktorí prijali spiritualitu jednoty za svoju.

Preto je rok 1968 považovaný za začiatok Hnutia fokoláre u nás.

V roku 1969 prišla do Československa ako študentka slovenčiny talianska fokolarínka Mária Te-

reza Cifaldiová a v Bratislave vzniklo prvé ženské fokoláre, zložené z českých a slovenských členiek. Prvé mužské fokoláre bolo založené o niekoľko rokov neskôr rovnako v Bratislave.

Po celej krajine sa začína od začiatku sedemdesiatych rokov na rôznych miestach organizovať život navzájom prepojených skupín rodín a mládeže. Putom medzi nimi bolo najmä Slovo života, čiže komentár vydávaný na každý mesiac k jednej vete z Písma. Slúžilo ako impulz k uvádzaniu evanjelia do každodenného života.

Prirodzenou a všeobecne uznávanou vedúcou osobnosťou Máriinho diela, čo je ekvivalentný názov Hnutia fokoláre, bol v tom čase P. Karel Pilík, farár v Prahe-Karlíne, hoci v českých krajinách ešte neexistovalo laické fokoláre. Zároveň pokračovali a stále sa prehlbovali kontakty s fokolarínmi z NDR, ktorí pozývali na pravidelnú formáciu našich členov hnutia a tiež častejšie prichádzali do našich krajín.

V osemdesiatych rokoch sa hnutie v Československu rozrástlo do tzv. vetiev, z ktorých každá pokrývala určitý segment cirkevnej a občianskej spoločnosti v snahe prinášať a žiť tam ducha hnutia: deti a mládež, rodiny, svet práce, farnosti atď. V roku 1980 bolo v Prahe založené mužské fokoláre a v roku 1984 aj ženské.

Život hnutia sa nevyhol záujmu štátnej bezpečnosti. Niektorí členovia boli predvolávaní na výsluchy, ktorých cieľom bolo odhaliť štruktúru hnutia a jeho vodcovské osobnosti, aby sa proti nim mohlo v prípade potreby zasiahnuť.

V rokoch 1984 - 1989 sa každoročne konali československé mariapoli v NDR (Berlín, Erfurt, Görlitz), na ktorých sa v dvoch turnusoch zúčastnilo niekoľko stoviek ľudí.

Skutočnosť, že po celý čas vládnutia komunistického režimu sa nepodarilo Hnutie fokoláre izolovať od univerzálnej cirkvi, sa ukázala ako dôležitá po páde totality, pretože sa medzi jeho členmi ľahšie našli osoby pripravené prevziať v cirkvi zodpovednosť. ■

*Tlačová správa Hnutia fokoláre v ČR
(red. upravené)*



ZAKORENENÍ V EVANJELIU, OTVORENÍ VZŤAHOM

AURELIO MOLÉ, AURORA NICOSIA

MÁRIA VOCEOVÁ (1937) je od 7. júla 2008 prezidentkou Hnutia fokoláre; advokátka a teologička so špecializáciou v kánonickom práve.

Aké je aktuálne pôsobenie osoby Chiary Lubichovej a jej charizmy desať rokov po jej odchode do večnosti.

Myslím si, že Chiara, tak ako všetci zakladatelia, bude vždy aktuálna. Prečo? Pretože dar, ktorý jej Boh dal, je príkladom života, ktorý má veľa čo povedať a čo dať dnešnému svetu. Keďže Chiara nám bola neustálym vzorom v otvorenosti voči ľudstvu, vo vnímaní znamení čias, v schopnosti prijať každého bez predsudkov a akýchkoľvek zábran, jej postava sa nestratí. Vedela vstúpiť do vzťahu s veľkými tohto sveta a odovzdať im niečo podstatné bez obáv, bez rezerv a s absolútnou koherentnosťou a jasnosťou a zároveň dokázala byť v kontakte aj s tými najmenšími, najchudobnejšími i s deťmi. Natoľko sa vedela zjednocovať so všetkými, že každý sa pri nej cítil dobre. To je prirodzený vzor, ktorý musí mať svoje pokračovanie aj teraz; príklad, na ktorý sa viac či menej snažíme odpovedať aj dnes. Myslím, že práve v tom spočíva aktuálnosť Chiarinej osoby. Ďalším aspektom je postava ženy v súčasnosti, ktorá v Chiare nachádza konkrétny príklad osoby, ktorá vie budovať, dokáže sa dávať, v mnohých situáciách a na mnohých poliach vie byť pozitívna, a pritom sa sama nepresadzuje. Je to schopnosť, ktorá skutočne mení situácie. Mení aj ľudí, osobnosti, ktoré s ňou prichádzajú do

kontaktnu. Povedzme teda, že ide o „mariánsku“ prítomnosť, ktorá vie vytvárať rodinu so všetkými práve preto, že je matkou. My sme v Chiare stále videli ženu, ktorá vďaka svojej osobnosti a daru, ktorý jej Boh dal, v mnohých aspektoch predišla koncil: máme na mysli dosah na laikov, otvorenosť v dialógoch, vplyv na spoločnosť, na spôsob, akým sa riešia drámy spôsobené vojnou, na vzťah cirkev-svet, na rovnosť stavu klerikov a laikov v cirkvi, alebo stavu zasvätených či nezasvätených. Keď sme si potom čítali koncilové dokumenty, vo všetkých týchto aspektoch sa nám zdalo, že Chiara predbehla tieto myšlienky zjavne pre dar, ktorý dostala od Boha, a ktorý mal, zdá sa, poslúžiť pri príprave pôdy, aby sme dokázali potom zachytiť to, čo rozvinul samotný koncil. Teraz, s odstupom času, si čoraz viac uvedomujeme, do akej miery nám Chiarino učenie a život pomáhajú, ako nás „nútiť“ vidieť dnes, čo z koncilu ešte nebolo konkrétne alebo úplne zrealizované. Pobáda nás to žiť všetky tieto aspekty s väčšou radikálnosťou. Tak napríklad v otvorenosti voči náboženstvám, v dialógu so všetkými, v pôsobení na sociálnu oblasť sveta... Všetko sú to veľké polia pôsobnosti, ktoré koncil otvoril a rozbehol, azda nie úplne, aby mohlo dôjsť k tejto premeny cirkvi a spoločnosti, ako si to Duch Svätý praje.

Desať rokov po Chiare. Čo sa mení v Hnutí fokoláre?

Mení sa Hnutie fokoláre, keďže hnutie, keď žila Chiara, sa celkom sústredilo na ňu – a tak to bolo aj správne – pretože ona mala od Boha dar charizmy a mala dať zrod hnutiu, živiť ho a nieť dopredu. Po jej odchode do neba si hnutie uvedomilo, že už nemá túto jedinečnú osobu ako svoj styčný bod, ale že má v sebe všetky dary, ktoré Chiara dostala a odovzdala, osobitne dar spirituality spoločenstva, kolektívnej spirituality, ktorá všetkým členom hnutia umožňovala vytvárať jednotu medzi sebou, aby v nej mali to isté svetlo, ktoré Chiara dostala priamo od Boha. Je to totiž svetlo, ktoré prichádza práve z prítomnosti Ježiša medzi jeho nasledovníkmi, keď sú zjednotení v jeho mene, ako sa to píše v evanjeliu. Hnutie teda pomaličky prechádza touto skúsenosťou, neraz žiarivou, niekedy namáhavou či ťažkou. A uvedomuje si, že ak rastie jednota a pravá evanjeliová vzájomná láska, teda láska podľa Ježišovej miery, ktorý dal za nás život, rastie aj schopnosť vidieť, aký je Boží zámer, rastie aj schopnosť rozvíjať ho a ďalej budovať. Myslíme si, že toto si Chiara priala, zanechala nám to aj ako svoj testament, keď medzi poslednými slovami vyjadrila: „Buďte rodinou.“ Je to pozvanie pre mnohých, nie pre zopár

ľudí, rozšíriť ducha rodiny na celé ľudstvo podľa Ježišovej modlitby „Aby všetci boli jedno“ (porov. Jn 17, 21). Istým spôsobom sa zároveň mení geopolitický aspekt hnutia, pretože, logicky, svet je veľký, požiadaviek je mnoho a nedokážeme odpovedať na všetky. Veľmi teda pociťujeme potrebu byť otvorení, byť viac misionármi, byť viac schopní zanechať svoju stabilitu, miesto, kde sme boli už dlhý čas, aby sme vyšli v ústrety potrebám ľudstva v oblastiach, kam sa ešte tento duch nedostal. Fokolaríni sú teda mobilnejší, nie sú pripútaní na jedno miesto; a nielen fokolaríni, v celom hnutí je túžba niesť do sveta tohto ducha práve preto, že všade ho treba.

Čo by dnes Hnutie fokoláre malo zachovať, rozvinúť a prehĺbiť?

Jednoznačne by malo zachovať jednotu s prameňom, ktorým je Chiara, teda vernosť pôvodnej charizmy tak, ako nám bola odovzdaná; návrat do života prvých čias, aby sme objavili tú radikálnosť a totálne nasadenie, ktoré sa od nás žiada aj dnes, možno ešte viac; byť teda pozorní na to, aby sme si zachovali tohto ducha. Rozvíjať hnutie, aby mohlo byť tým nástrojom, ktorý Boh predurčil, aby prinášalo túto spiritualitu spoločenstva do sveta, aby budovalo jednotu ľudskej rodiny, celého ľudstva v Bohu, ktorý je Otec všetkých a ktorý chce, aby sa všetky deti navzájom milovali a boli jedno. Čo by malo prehĺbiť? Myslím, že je to poznanie a odovzdávanie – slová, ktoré sú dostupné všetkým – veľkej charizmy, ktorú Boh dal Chiare a ktorá nemá len duchovné aspekty, ale aj doktrínálne, sociálne, politické, ktoré môžu ovplyvňovať mnohé oblasti. Tento rozmer ešte nie je patrične rozvinutý. Myslím si, že je teda potrebné prehĺbiť poznanie a odovzdávanie pôvodnej Chiarinej myšlienky a jej spisov.

Je pôsobenie Hnutia fokoláre na život človeka a spoločnosti viditeľné?

Myslím, že nemožno povedať, že by ho nebolo vidieť, pretože ak by to tak bolo, nebolo by toľko súhlasných hlasov a tiež nejaký ten nesúhlasný; nebolo by toľko biskupov, ktorí neprestajne prosia, aby sa na mnohých miestach otvorili nové centrá hnutia; nemali by sme ľudí, ktorí pretvárajú ten kúsok sveta, kde žijú. Istotne je ho teda dobre vidieť, možno že však je mnoho vecí zjavných len na konkrétnych miestach a pri niektorých aktivitách. Mám na mysli veľa sociálnych akcií, citadel, myslím na dobro, ktoré robia naše skupiny hnutia v krajinách, kde je násilie a nepokoje; mám na mysli prítomnosť Hnutia fokoláre na Strednom východe či v oblastiach Afriky, kde pôsobia a istotne ich poznajú a majú aj isté uznanie. Myslím si však, že by táto viditeľnosť mala byť výraznejšia a značnejšia: možno by sa hnutie malo stať viac známym aj na svetovej úrovni, pretože sme prítomní takmer vo všetkých krajinách. Tento aspekt asi ešte nie je dostatočne zrejmý. Je to čosi, čo príde spolu so životom: čím viac budeme žiť, o to viac budeme môcť pôsobiť a budeme viditeľní.

Ako si predstavujete človeka, ktorý patrí k Hnutiu fokoláre? Aký by mal byť, ako by mal žiť?

Istotne si predstavím človeka vzťahov, osobu, ktorá vie viesť dialóg, dokáže vytvárať spoločenstvo, je schopná prepájať, byť mostom, prostredníkom pri náročných, konfliktných situáciách. Má to byť teda človek, ktorý vie budovať a odovzdávať jednotu v prostredí, kde žije a dokáže s inými ľuďmi vytvárať malé bunky, v ktorých by sa žila pravá jednota, aby potom mohli pôsobiť na spleť vzťahov tam, kde pracujú. Ako by mal žiť a aký by mal byť? Vráťim sa k tomu, čo povedala Chiara: „Tomu, kto ňa nasleduje, zanechaj len evanjelium. Človek, ktorý teda patrí k hnutiu, by mal svojím životom vedieť ukázať pravdivosť všetkých evanjeliových slov bez toho, že by im niečo

uberal, nekompromisne, musí byť schopný milovať všetkých, milovať vždy, milovať ako prvý, podľa umenia milovať, ktorému nás naučila Chiara; musí to byť človek schopný milovať aj nepriateľov, musí teda vedieť žiť život evanjelia až do dôsledkov. Takto by som ja videla osobu z hnutia: hoci by nepoznala evanjelium, jej život by mal byť presiaknutý týmito hodnotami, s ktorými príde do kontaktu možno práve cez hnutie. Hoci by nepoznala postavu Ježiša a patrila by k akémukoľvek náboženstvu, mala by vo svojom živote odzrkadľovať tieto hodnoty a ideály. Dalo by sa povedať: takýto postoj je náročný, to je utópia, je to nemožné! Ja hovorím: istotne je to namáhavé, no takéto počínanie sa buduje malými krokmi okamih za okamihom. Neznamena to, že človek musí taký byť hneď; má spieť k tomu, aby sa takým stal, a stane sa ním, keď bude deň po dni rásť a bude sa snažiť žiť deň za dňom to, čo mu Boh dá pochopiť, keď bude konať tak, ako mu povie jeho svedomie, a nedá sa pritom ovplyvniť prostredím, ktoré ho obklopuje, rôznymi módnymi tendenciami, ktoré neskôr pominú, no zostane verný tejto identite a tomu, čo Boh od neho žiada.

10. mája tohto roku navštívil pápež František citadelu Hnutia fokoláre v Loppiane.

Zaiste je to pre Hnutie fokoláre veľká česť prijať medzi nami, v našej citadele, pápeža. Máme z toho veľkú radosť, je to ďalší podnet, aby sme zintenzívnili naše úsilie žiť lásku a jednotu zakorenení v evanjeliu. Prajeme si totiž, aby sa pápež František mohol stretnúť s „ľudom, ktorý sa zrodil z evanjelia“ podľa jednej z definícií hnutia, ktorá sa veľmi páčila Chiare Lubichovej. ■

Preklad Katarína Jančišinová
Zdroj: *Citt Nuova*, 3/2018,
Nové mesto, máj



PRÍLEŽITOSŤ K SOLIDARITE

V čase núdze vzniká príležitosť prejavit' podporu, solidaritu a silu komunity.

Žilina rekonštruuje modlitebňu a potrebuje našu pomoc.

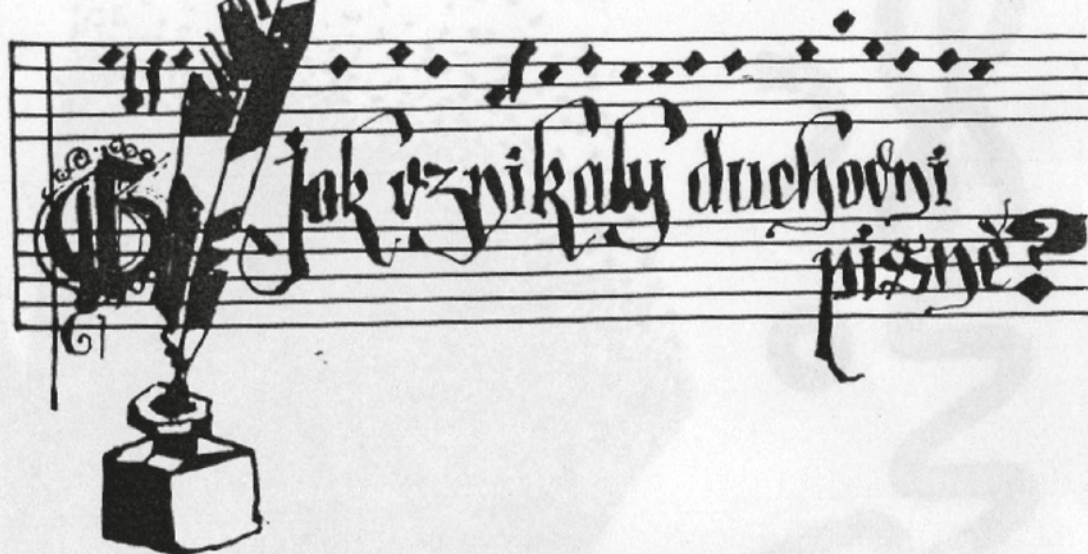
Využime jedinečnú možnosť finančne prispieť zboru v Žiline a stať sa tak súčasťou príbehu viery komunity kresťanov na severe Slovenska.

Príspevky prosíme na účet: IBAN: SK34 7500 0000 0040 2303 3209

Staršovstvo zboru CB v Žiline ďakuje všetkým štedrým darcom, ktorí finančne projekt podporili.



ŽIVÉ SLOVO



V roce 1842 se odebral George Clephane, mladý Skot, do Kanady, aby tam začal nový život. Byl nejstarším synem a ačkoliv žil v křesťanském prostředí, dostal se do špatné společnosti a už jako dvacetiletý propadl alkoholu. Otec ho chtěl zachránit, proto ho poslal do Kanady, aby v nové zemi, v novém prostředí mohl začít nový život.

Ale změna okolí Georga nezměnila. Příliš brzy se i tam seznámil se špatnými lidmi a peníze promarnil hýřením. Jednoho rána ho našli v příkopě u silnice tělesně vyčerpaného následkem předcházející opilosti. Brzy na to zemřel. Psal se rok 1851 a Georgovi bylo 32 let.

Zpráva o jeho smrti vyvolala velký zármutek v jeho rodině, nejvíce byla zarmoucena nejmladší dcera Elizabeth Cecilia. Zpráva o smrti jejího bratra ji zastihla v předvečer 21. narozenin. Ona měla ráda „černou ovci rodiny“ a vždycky věřila, že i jeho má Bůh rád. Přemýšlela, zda její bratr v posledních hodinách života neučinil pokání a neobrátil se k Pánu Ježíši, vždyť tolik za něho prosila! Pod vedením Božího Ducha vložila tyto své úvahy do básně:

*Tam v bezpečné skrýši dlí oveček houf,
těch devětadevadesát,
jen jediná bloudí kdes v pustině skal,
jsouc vzdálena pastýřské péče a bran.
Ty, Pastýři dobrý, zde ostatní máš
nechť znají Tvou lásku a péči,
tu zbloudilou zanech již v hornatých
zdech,
ať zajde tam v bolestné léči.
Já musím ji nalézt, přivést zpět,
tu jedinou, zbloudilou, již zvrátil svět.
Ovečko ztracená, ovečko drahá,
kam jenom odešlas' od péče mé?
V pustině trnité, zrádné a temné,
hledá tě láska má a slzy mé...*

*Tak pastýř šel nocemi přes trní houšť,
šel kamením, hloubkami vod,
šel pouští i výškami neschůdných hor,
až na čele vyvstal mu krvavý pot.
A na rukou, na nohou prýští mu krev,
jak láska jej zlou cestou vedla,
však konečně uslyšel své ovce hlas,
jíž v hlubokou strž cesta vedla.
Tak bezmocnou, zraněnou nese ji zpět,
tu jedinou, zbloudilou, již vrátil svět.
Ovečko ztracená, ovečko drahá,
nevzdal se nikdy již od péče mé!
V pustině trnité, zrádné a temné,
našla tě láska má a slzy mé.*

Truchlicí sestra nepomýšlela na uveřejnění této básně. Napsala ji ke své vlastní útěše a nechala ji ležet v psacím stole. Po její smrti v roce 1869 bylo nalezeno osm jejích básní a otištěno v knize Family Treasury.

V roce 1874 byli ve Skotsku evangelisté Moody a Sankey. Když ukončili evangelizační shromáždění v Glasgowě, odjžděli na 4 měsíce do Edinburgu. Na nástupišti D. Sankey koupil noviny a při jejich prohlížení ve vlaku zahlédl v rohu jedné stránky

DEVĚTADEVADESÁT. Právě v tomto čísle novin, vycházejících v Glasgowě, otiskli báseň zemřelé Elizabethy.

Slova udělala na Sankeyho hluboký dojem a začal je předčítat Moodymu. Měl za to, že by se báseň dala vhodně použít pro evangelizaci. Zjistil však, že Moody je zamýšlen nad nějakým dopisem. Sankey vyřizl tuto báseň a vložil ji do svého notového zpěvníku.

Příští den Moody mocně a horlivě hovořil ve shromáždění na téma „Dobry Pastýř“. Potom vyzval Dr. Bonara ke krátkému proslovu. Mezitím se zeptal Sankeyho, zda nemá vhodnou píseň, kterou by mohl ukončit shromáždění.

„Náhle mi bylo, jako bych slyšel výzvu: Zazpívej sólo podle básně, kterou jsi četl ve vlaku“, řekl později Sankey o této chvíli. „Ale jak mohu zpívat, když nemám k ní noty? Avšak znovu jsem slyšel důrazně, že ta nádherná a přiléhavá slova musím zazpívat. Vzal jsem tedy výstřížek z novin, pozvedl srdce v prosbě o pomoc k Bohu, abych zpíval pro zaujetí a pozorování posluchačů. Pak jsem začal hrát. Nota za notou mi byly dány v nápěvu tak, jak jej známe dodnes.“

Když ukončil první sloku, stál před dalším problémem. „Budu moci zopakovat tento nápěv i v dalších slokách?“ Ale i to mu bylo dáno. „Po skončení zpěvu proběhl celým shromážděním jediný vzdech a já věděl, že píseň zasáhla srdce mých skotských posluchačů.“

Kazatel Moody přistoupil s pohnutím k Sankeyovi, nahnul se nad harmonium a zeptal se: „Odkud máte tuto píseň?“ – „Je to právě ona, kterou jsem vám předčítal včera ve vlaku, ale vy jste mě neposlouchal.“

Tak se zrodila píseň „Devětadevadesát“ a vydala se odtud do celého světa. V kolika jazycích je až dodnes zpívána! Kolika zbloudilým srdcím posloužila k návratu domů – k Bohu.

X X

Jistá věřící Angličanka, která měla velký zájem o práci Moodyho a Sankeyho, vzala při své cestě do Paříže několik zpěvníků, vydaných těmito evangelisty. Večer po příjezdu položila jeden zpěvník na stůl v čítárně hotelu.

Druhého dne si knihy všiml mladý Angličan, který přijel do Paříže za rozptýlením. Jména Moody a Sankey mu byla známa, protože jeho věřící sestra ho často vybízela, aby navštívil jejich shromáždění, ovšem bezvýsledně. Bezmyšlenkovitě otevřel knihu a jeho oči padly na dva řádky:

jen jediná bloudí kdes v pustině skal,
jsouc vzdálena pastýřské péče.

„Marie by řekla, že tou bloudící ovcí jsem já,“ řekl si, odstrčil knihu a šel do opery. Ale všechny pokusy zapomenout na ona slova selhaly. I v opeře uprostřed nádherné hudby a obklopený veselím se mu zdálo, že slyší znovu a znovu:

jen jediná bloudí kdes v pustině skal,
jsouc vzdálena pastýřské péče.

Byl rád, když se dostal do hotelu a mohl jít spát. To první, co mu přišlo ráno po probuzení na mysl, byla slova písně, která ho již včera tak pronásledovala. Několik dnů měl pocit velké stísněnosti. Konečně byl nucen vyhledat zpěvník a podívat se, jak celá píseň zní:

Tam v bezpečné skrýši dlí oveček houf
těch devětadevadesát.

„To je Marie,“ řekl si. „Ona je v bezpečné skrýši.“

Jen jediná bloudí kdes v pustině skal,
jsouc vzdálena pastýřské péče a bran.

„A to jsem já!“ Už ne „Marie by řekla“, ale sám to poznává a vyznává. Za dva dny onemocněl. Lékaři, který ho prohlížel a byl věřícím křesťanem, otevřel své srdce a s jeho pomocí se přivinul k Dobrému Pastýři, který použil této písně, aby zbloudilou ovečku přivedl domů, k Otci.

připr. D. Z.

Už takmer päť rokov vychádzajú na tomto mieste drobné úvahy „trolejbusáka“ Tomáša Komrsku. Príležitosťou na trochu zmenenú stranu nie je však 5-ročné výročie, ale to, že v týchto dňoch vyšiel výber z *Úvah z trolejbusu* vo vydavateľstve Porta Libri pod názvom *Zápisky z trolejbusu*. Veríme, že to nie je pre autora konečná a že obľúbená rubrika bude pokračovať.

Cena knižky je 7,90- a bude sa to dať kúpiť v každom kníhkupectve, alebo na www.porta.sk, alebo objednať na t. č. 02 5564 0868.

Prečo som začal písať

V škole som zo slohu mával trojky. Nebavilo ma tvoriť texty. Radšej som tvoril rukami. Ale keď som začal pravidelne sedávať za volantom trolejbusu, začali sa diať zvláštne veci. Mal som pocit, ako keby na drôtoch trolejového vedenia viseli vianočné gule – myšlienky a postrehy, ktoré som pri jazde rozbíjal – a oni ma začali zamestnávať. Jedna myšlienka, druhá, piata, desiata... množstvo podnetov. A tak som si ich začal zapisovať a neskôr posielal priateľom a známym. Po piatich rokoch, možno už aj skôr, prišiel občas nápad od niektorého čitateľa: „Urob z toho knihu.“ Nechcem písať knihu. Chcem zachytávať myšlienky a postrehy, a čo z toho vznikne, nech preverí čas. A predsa vydávam knihu zloženú z týchto príbehov. Je to prierez postrehami za päť rokov putovania trolejbusom našim mestom.

Tomáš Komrska, vodič trolejbusu a autor knihy: Zápisky z trolejbusu



Tomáš kombinuje jemný situačný humor s hlbšími emóciami a sebaspytovaním. Ponúka jedinečné momentky z pestrého života nášho mesta. Jeho úvahy a postrehy by mohli byť inšpirujúce aj pre nás „od fachu“, lebo ukazujú, ako možno ľudským prístupom, otvoreným myslením a pokorou pozitívne ovplyvňovať prostredie okolo nás.

*Ivan Bútor, vodič trolejbusu
a poslanec Starého Mesta*

Kniha poskytuje jedinečný vhlad do problematiky práce vodiča mestskej hromadnej dopravy bratislavského dopravného podniku. Ukazuje ju ako ťažkú, no zároveň zaujímavú, nesmierne obohacujúcu a nepochybne formujúcu. Povedky sú písané pútavou a veľmi sympatickou formou. Autor ich štylizuje ako subjektívnu výpoveď, no dovetkom „si myslím“ ponecháva čitateľovi priestor na zamyslenie resp. kreovanie vlastného názoru. A to je dobre.

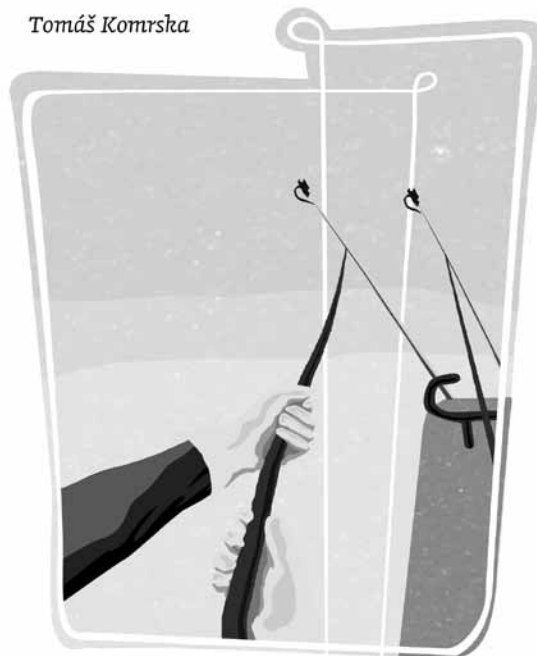
*Mgr. Myra Zahradníková,
odborný zástupca, vedúca referátu
psychológie DPB,a.s.*

Autor svojrázne a zrozumiteľne opisuje zážitky z pracovnej šichty. Literatúra faktu s prekvapujúcimi pointami. „Píšuceho“ šoféra popri zvládaní chaosu v mestskej doprave neopúšťa fantázia. S preplneným trolejbusom komunikuje s „nebeskou“ trpezlivosťou. Svojich cestujúcich súčasne aj vychováva a odhaľuje, čo v nás je a čo nám chýba.

*Štefan Markuš, popredný slovenský vedec,
diplomat, publicista a kresťanský intelektuál*

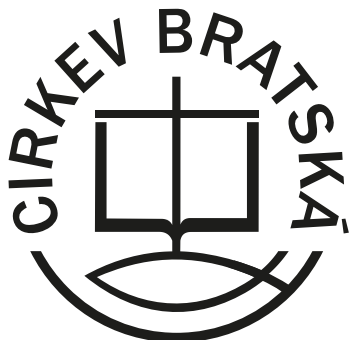
ZÁPISKY Z TROLEJBUSU

Tomáš Komrska



Z ROKOVANIA RCB

SEPTEMBER 2018



Na začiatku posledného roku pôsobenia v tomto zložení Rada reflektovala vnútorné hodnoty a predsavzatia, s ktorými začínala v roku 2015. Vefa priestoru venovala rozhovoru o tom, v čom sú príčiny rozmanitosti a odlišností v presvedčeníach a ako to vplýva na našu cirkev, napr. aký to má dopad na formálnu a teologickú jednotu. Dobré prostredie pre takýto rozhovor poskytovala dlhá večera na záhrade brata tajomníka.

Rada odsúhlasil a schválila:

Uvedenie kazateľa Ervina Mittelmanna do služby kazateľa v misijnom spoločenstve Mozaika do 31. 12. 2019.

Výnimku z maximálnej doby pôsobenia kazateľa Slavomíra Polohu v zbore v Banskej Bystrici do 31. 8. 2023. Rada poverila predsedu Rady, aby v zbore viedol hlasovanie.

Plán predsedu Rady na vzdelávanie staršovstiev v Michalovciach a Vranove n. T. a rozhodla o rozdelení cestovných nákladov predsedu medzi ústredie a zbory.

Smernicu pre výpočet započítateľnej doby vykonávania duchovenskej činnosti pri vzniku pracovného pomeru s cirkvou.

Rada rozhodla:

O termíne konferencie 2019, ktorá sa uskutoční 10.-11. 5. 2019. Zároveň oslovuje zbory s otázkou, ktorý by bol ochotný hostiť konferenciu.

O termíne celocirkevnej konferencie, ktorá má byť súčasťou diskusie o službe žien v cirkvi, na 9. 3. 2019.

O presunutí malého a nevyužívaného zostatku z Misijného fondu, zriadeného v roku 1998, na Evanjelizačno-misijný odbor za účelom podpory konkrétnej evanjelizačno-misijnej aktivity, alebo misionára, podľa rozhodnutia EMO. Rada požiada Konferenciu o zrušenie Misijného fondu, pretože je dlhodobo nefunkčný a jeho úlohu by prevzal Fond Nové zbory.

O podpore vydania knihy *Starší zboru* v edícii Reformatio z publikačného fondu.

Rada zobrala na vedomie:

Vyslanie misijnej skupiny z nitrianskeho zboru CB do Bratislavy. Prestaľoval sa kazateľ Tomáš Henžel.

Informáciu, že kazateľ Tibor Máhrlik prijal pozvanie do služby od staršovstva zboru CB v Ostrave. Voľba má prebehnúť 28. 10. 2018.

Informáciu, že zbor Bratislava Kaplnka zriadil stanicu svojho zboru v Leviciach

Informáciu, že v staršovstvách zborov vo Vranove nad Topľou a v Michalovciach sú iba traja volení členovia, ako prechodný stav do konca funkčného obdobia staršovstva. O výnimku požiadali staršovstvá zborov.

Informáciu o aktuálnom stave hospodárenia ústredia a informáciu o plánovanom stretnutí Rady Waderovej nadácie SR a ČR v Leviciach.

Ďalej Rada:

Viedla rozhovor s Vladimírom Šimom, ktorý je od 1. 6. 2018 pastoračným asistentom v zbore Bratislava Cukrová.

Vydala usmernenie týkajúce sa oprávnení vysluhovať sviatosti a sobášit v prípade ordinovaných kazateľov, ktorí nie sú v činnnej službe.

Podporila návrh evanjelizačno-misijného odboru na prípravu a distribúciu adventného modlitebného bulletinu.

Prijala rezignáciu kazateľa Juraja Kohúta na členstvo v Študijnom odbore.

Pripravuje odborné školenie pre účtovníkov a hospodárov zborov v januári alebo februári 2019. Preto povzbudzuje zbory, aby na školenie vyslali aspoň jedného pracovníka, ktorý sa venuje tejto oblasti. Honorár lektorom a režijné náklady školenia bude hradit ústredie cirkvi.

(Spracované z podkladov RCB)

ALTERNATÍVA



MIROSLAV KOCÚR
(Teológ, publicista,
vysokoškolský pedagóg.)

Pocit solidarity či spolupatričnosti je pocitom, v ktorom sa snúbi základné poznanie človeka o tom, že je súčasťou väčšieho celku. Že bol stvorený na boží obraz ako súčasť ľudskej spoločnosti a komplementárny protipól toho, čo ho zároveň dotvára i vyzýva k sebareflexii a spolupráci.

Byť súčasťou sveta znamená neraz mať rozmazaný obraz toho, čomu nerozumieme, lebo nás to presahuje. Nie je ľahké pochopiť, prečo sa náš pocit, a to, ako nás vidia iní, tak trochu nestretáva. Rozmazaný obraz tohto sveta však kreslíme niekedy my sami. Práve tým, že chceme z nášho kresťanského prežívania niečo umelo oddeliť a prenechať na štát, úradnú cirkev, či duchovných. Nechávame v tom špecialistov na kresťanstvo a sami robíme kompromisy. Inokedy sa nevieme ako jednotlivci celkom dobre stotožniť s obrazom, ktorý odráža naše okolie. Toto videnie je napätím, v ktorom oscilujeme, aby sme našli svetlo. Nechceme sa namočiť ale túžime sa umyť. Prichádzame k nebeskej bráne s čistými rukami. Sú však prázdne.

Ponúka sa úvaha o tom, aká je pozícia kresťanstva v kontexte sveta, v ktorom ľudia prijímajú množstvo informácií bez schopnosti vyhodnotiť ich pravdivosť či spoľahlivosť. Postupne sa v strachu, nenávisti ale aj vo vlastnej márnivosti stávajú obeťami obáv, v ktorých sa stratia aj vlastnou vinou. Toto „poznánie“ s toxickou prímiesou si púšťame

Viacerí autori písali,
že zjednotená Európa
začala po páde železnej
opony dýchať obidvoma
polovicami pľúc. Táto metafora
dnes prechádza dosť vážnou
oponentúrou. Začíname
podčiarkovať špecifickú
situáciu východnej a západnej
polovice kontinentu.

do myslí, srdc a konania s nálepkou alternatívnej spoločnosti a informácií.

No kresťanstvo tu nie je preto, aby ponúkalo svetu alternatívu. Pravda a láska nie sú alternatívou voči ľži a nenávisti. Láska a pravda sú vitálnymi tvorivými podstatnými zložkami našej identity ako veriacich ľudí. Láska a pravda je tou správnou tóninou našich životov, nie lož a nenávisť ako ich „obmena“. To nie je obmena, to je ich popretie.

Rozmazaný obraz pohľadu na svet vzniká práve tam, kde sa naše ja nevie prepojiť na autentické my. Nedarí sa nám spojiť účinne v konaní dobra. Kresťanstvo nie je alternatíva v zmysle lepšej programovej ponuky televízií, kín či rôznych nákupných centier. Kresťanstvo v autentickkej viere zaostruje rozmazaný obraz, ktorý naberá vo svetle dejín, skúseností a osobného presvedčenia ostrejšie kontúry a jasnejšie farby. Žijeme však zjavne nepoučení dejinami. História nie je učiteľkou života, ale mala by nútiť k premýšľaniu.

V tomto zmysle sa nemáme o tých, ktorí našu podporu potrebujú, len starať. Ide o to pochopiť, že autentické spoločenstvo, ktoré nastaví kontrast dnešnému atomizovanému vnímaniu sveta spočíva v tom, že o tých na okraji sa nebudeme len mentorsky starať. Ide skôr o spoločný život rôznych ľudí a spoločenstiev v jednom svete. Európa dýcha obidvoma časťami pľúc. Nádyh musí byť hlboký. Svetu sa zide. ■

KRÍŽOVKA

„Rob toľko dobra, koľko len môžeš...“ Charles Dickens

Autor: Peter Kailing	Kilopond (skr.)	Stredná miera	Zvolen	POMÔCKY Dhuy, Erato	TAJNIČKA	Staroeg. boh slnka	Oslavná báseň	Kuchynská nádoba	Súčasť cementu
Skr. kilopond metra				Vôňa Stupeň (skr.)	•				
Príliš osladil					•				
POMÔCKY Isit, Ra, Sy	Určite Rímsky cisár				•	Možno Franc. rieka			
Ruský zápor				Končatina	•		Skr. tech. atmos. Starorím. minca		
Emanuel (dom.)				Citoslovce (ph, phe) Taliga	•			Zručne, šikovne	Vražda (hovor.)
Solmiz. slabika			Cvalom K (foneticky)		•				
Ničivé víchrice					•		Lebo (básn.) Sľuby (česky)		
	Dravé vtáky (myšiaky)	Plošné miery Prchavá kvapalina			•	Skr. Slov. rep. rád			
Aké (básn.)			Chem. zn. astátu Otec (dom.)		•	Súlrad (kniž.) Kód Sýrie			
Čistiaci prašok				Druh horniny Od (rus.)	•				S (foneticky)
Evidentne jasné					•				
Múza ľúbostného básnictva					•	Anglický súhlas			

Tajnička krížovky z RELAXU Dialóg č. 8–9/2018

Nezáleží na tom, koľko toho robíme, ale koľko lásky do TOHO VKLADÁME.

Publikáciu Kráľovské mestá posielame Filipovi Guťanovi do Hornej Seče..

Vyriešenú tajničku krížovky z tohto čísla posielajte e-mailom alebo poštou na nižšie uvedené adresy:

svatava@swanmail.sk, DIALÓG, Sadová 28, 900 51 ZOHOR do 5. 11. 2018. Nezapadnite nechať na seba kontakt (meno, telefón, adresa).

Správneho riešiteľa všetkých úloh odmeníme reprezentačnou obrazovou publikáciou z vydavateľstva Media Svatava.

Správne odpovede z tohto čísla uverejníme v Dialógu 11/2018.

NÁDEJ PRE DETI NEPÁLU

Dávame nádej deťom, ktoré ju nemajú. Ako?

- a) V minulom roku, sme poskytli štipendium 30+ deťom, aby mohli študovať a dostať seba aj svoje rodiny z chudoby.**
- b) Sirotám dávame domov v detskom domove, aby mali strechu nad hlavou a neskončili na ulici.**
- c) Ale hlavne, im zvestujeme evanjelium.**

Pridajte sa k nám pravidelnou podporou na číslo účtu:

SK účet: **SK 9811110000001376882018**

CZ účet: **2101481850/2010**

Variabilný symbol: **1111**

Ak by ste radi podporovali konkrétne dieťa,
kontaktujte nás na: **info@hopeforkidsnepal.org**



100% z vášho finančného príspevku ide na podporu detí.